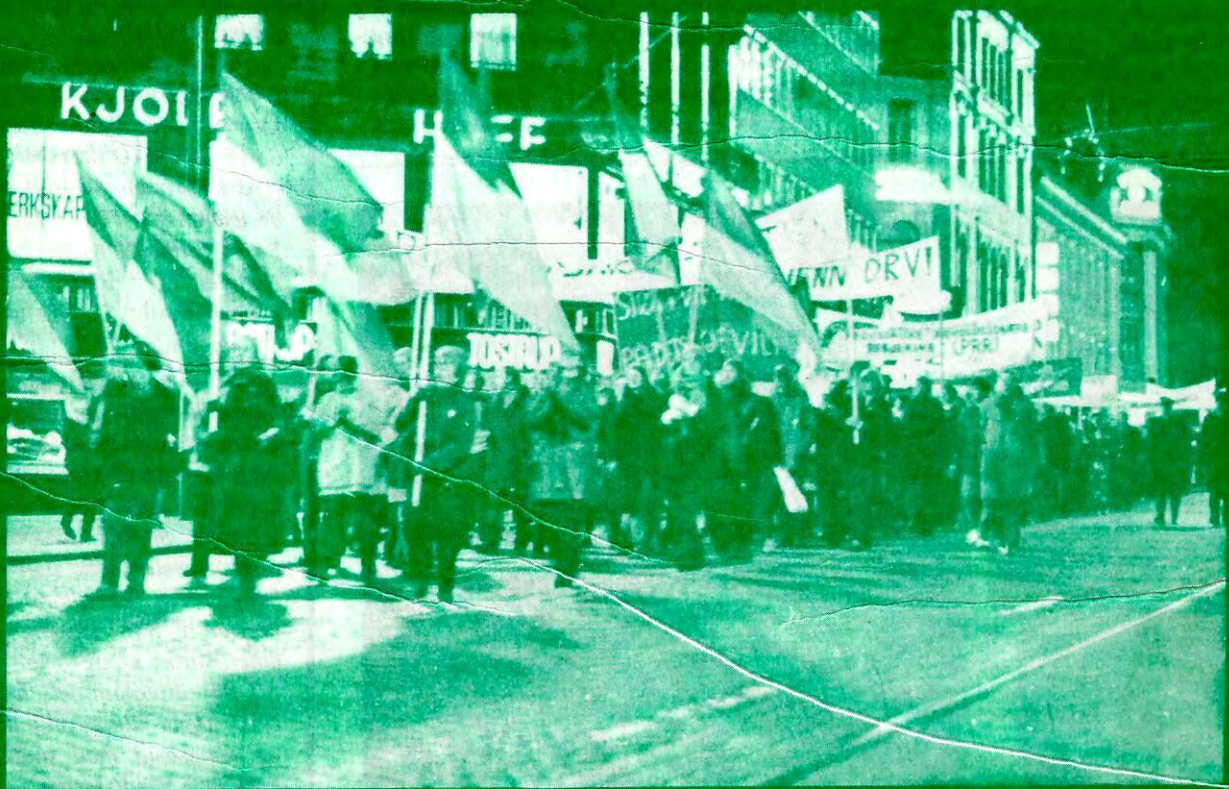

for vietnam

*nr 4 årg.5
pris kr.1,50*

UTGITT AV SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

*støtt vietnams folk
på dets egne vilkår*

Flom i Sør-Vietnam.

Spesiell uttalelse fra Mme Nguyen Thi Binh, PRR's Utenriksminister — Sjef for Sør-Vietnams PRR-delegasjon på den 91. plenums-sesjon ved Parisforhandlingene om Vietnam.

Nylig herjet en svær tyfon og flom i sentrale deler av Sør-Vietnam. Som følge av dette ble flere hundre drept og hundre tusener ble hjemløse, dessuten ble det gjort veldige skader på avlinger og husdyrhold.

Den Revolusjonære administrasjonen, som er svært bekymret for denne situasjonen, har på alle nivåer satt i verk de nødvendige tiltak for å redde befolkningens liv og eiendommer.

Imidlertid, ved å benytte seg av disse naturkatastrofene og befolkningens vansker har amerikanerne og marionettene deres satt i verk opprenskningsaksjoner og tydd til ren inngjerding av befolkningen i

konsentrasjonsleire. USA har fortsatt med å bruke sine flystyrker, bl.a. B-52 strategiske bombefly, og har bombet områder nylig satt under vann. Disse handlinger gjør folkets ulykke enda større.

Disse forbrytelsene viser den barbariske naturen til USA-aggressorene og leivsvennene deres.

Republikken Sør-Vietnams PRR-delegasjon fordømmer sterkt og påpeker energisk overfor opinionen disse forbrytelsene. Vi krever at amerikanerne og Saigon-administrasjonen øyeblikkelig stanser disse handlingene. De må straks sende folk som ble stuet inn i konsentrasjonsleire tilbake til deres hjemsted. De må la folket selv organisere hjelpeaksjoner, trygge liv og produksjon.

FNL og Republikken Sør-Vietnams PRR holder fortsatt på å konsentrere alle midler for å hjelpe befolkningen ut av de store vanskene som flomherjingene og fienden har påført dem. Disse forbrytelsene til USA og deres marionetter vil sikkert bli fordømt.

UTTALELSER FRA:

»Norges Unge Venstre ved... med øyeblikkelig virkning å bryte med Vietnambevegelsen i Norge. Landsmøtet vil derimot sterkt oppfordre medlemmene til å støtte kampen mot USA-imperialismen og for sosial omveltning og nasjonal uavhengighet for landene i Indo-Kina på den måten hvert enkelt medlem finner det mest formålstjenlig.»

(Vedtatt enstemmig)

Sosialistisk Folkepartis Ungdom (SFU) uttalte på sitt landsmøte at de heretter utelukkende brude støtte Solkom.

NSUs 13. Landsting gjentar NSUs støtte til motstanden mot USAs krigføring i Vietnam og Indo-Kina, og til kravet om at troppene og det militære utstyret og anlegga som tilhører USA og dei landa som står på USAs si side skal dragast attende frå landet straks.

NSU vil i samsvar med sitt syn stø det viktige initiativet Den provisoriske revolusjonære regjeringa i Sør-Vietnam (PRR) har teke for fred i Vietnam, slik det er målborne av leiaren for PRR-delegasjonen til Paris-forhandlingane, Madam NGuyen Thi Binh ved det 84. plenums-møtet i forhandlingane, 17. september 1970.

NSU skal arbeida for brot med Saigon-juntaen, oppretting av norsk diplomatisk samband med DRV og PRR, stønad til økonomisk oppbyggjing i DRV og i dei frigjorte delane av Sør-Vietnam, og eit manifest offisielt norsk standpunkt for DRV, PRR og andre progressive krefter i Sør-Vietnam, mot den amerikanske krigføringa.

I det internasjonale arbeidet må NSU leggja større vekt på kontakt og samarbeid med studentrørsla i DRV og i Sør-Vietnam.

Dette betyr sjølsagt ei styrking av fronten og arbeidet for Vietnams folk og mot USA-imperialismen. Gjennom sin praksis har Solkom vist hvem det er som driver aktivt Vietnam-arbeid i Norge, og SFU har tatt konsekvensen av dette. Unge Venstre har også tatt avstand fra papir- og pampe-organisasjonen »Vietnambevegelsen i Norge». Det stiller følgende uttalelse i NKP's organ »Friheten» i et noe underlig lys: »Å vende Vietnambevegelsen ryggen kan ikke bidra til å lette arbeidet for Vietnams sak og skape en kraftig opinion mot USA's krigføring.»

Solkoms formann i samtale med to medlemmer av FNL's kvinnedelegasjon, som besøkte Oslo i begynnelsen av november.

LEDER: *FNL 10 ÅR SOLKOM 5 ÅR*

»Så lenge det finnes en eneste angriper igjen i vårt land, skal vi kjempe for å tilintetgjøre ham».

Disse ord av Ho Chi Minh november 1968 kan stå som motto for den kampen folket i Vietnam fører for sin rett til nasjonal frihet. Fransk kolonivelde, japansk militarisme og amerikansk imperialism har i tur og orden forsøkt å underlegge seg Vietnam, dets folk og naturrikdommer. Men der det er undertrykkelse er det motstand.

Motstandskrigen begynte i det små. Lokale geriljagrupper organiserte seg i forsvar mot militær undertrykkelse. De nektet å betale skattene som inntrengerne la på dem, de organiserte streiker og massedemonstrasjoner. Inntrengerne forsøkte å stoppe kampen med militærmakt. Geriljagruppene gikk til motaksjon, saboterte fiendens transport, stjal våpen, henrettet de verste tyrannene. Samtidig viste de hvordan den enkelte vietnameser med sparsomme midler kunne forsvare seg. De organiserte seg i større enheter og gikk til små angrep på fiendtlige patruljer og kvarterer.

Små geriljabaser ble til frigjorte områder. Geriljagrupper til folkemilits. Sakte, men sikkert har den vietnamesiske bonde, arbeider og student sammen drevet okkupantene vekk og frigjort sin jord, sin fabrikk og skole. De har isolert ham i de største byene og i militære befestninger. Historien til FNL siden dannelsen 20. desember 1960 til i dag er derfor historien om hvordan et folk gjennom folkekrig kan slå tilbake imperialism fra verdens største militære og økonomiske makt – USA-imperialismen.

Folket i Vietnam har ikke stått alene i sin frigjøringskamp. Inspirert av FNL's framgang har folket i Asia, Afrika og Latin-Amerika organisert seg til væpna opprør.

I USA og Europa har solidaritetsgrupper vokst fram og ved sitt arbeid skapt en opinion for folket og mot imperialismen.

De første demonstrasjonene i Norge fant sted høsten 1965. Noen var lovlige, og andre ulovlige og 300–400 deltok. De var prega av spontan avsky og motstand mot USA's terrorbombing av Nord-Vietnam. Aksjoner førte til diskusjoner, diskusjoner til studier. Imperialismens krefter ble avdekket og folkets kamp ble rettferdig. Oppgjøret med pasifismen kom på landsmøtet i 1967. Der ble parolen – Full støtte til FNL – og – Bekjemp USA-imperialismen – vedtatt.

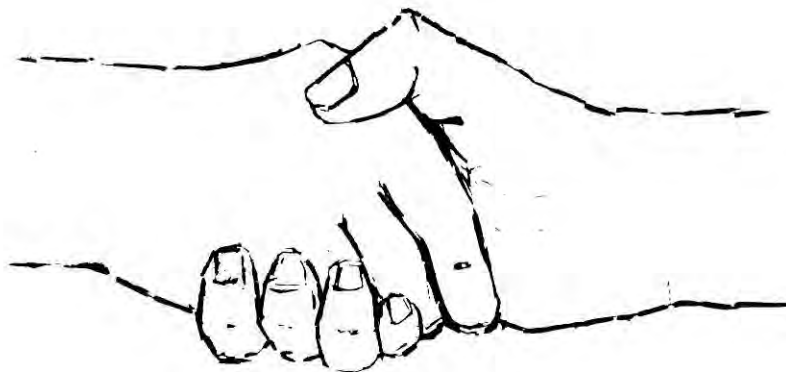
Utviklinga fra 1967 til i dag har vært fylt med harde diskusjoner innad og voldsomme angrep på solidaritetsarbeidet. Om organiseringa, om vi skulle ta standpunkt til Sovjets invasjon i Tsjekkoslovakia, om vi skulle ha med parolen Norge ut av NATO, og om vi skulle fordømme Sovjets utenrikspolitikk som sosialimperialisme.

Men diskusjonene og angrepa har ført til sterkere politisk sammensveising av komiteen. Dette har igjen dannet grunnlaget for større aktivitet og bedre resultater. Visst har det blitt begått feil i arbeidet, men diskusjon, kritikk ut fra vilje til enhet gjør at feil kan rettes og arbeidet forbedres. Hovedsida har derfor vært framgang. I den siste Vietnamuka var det aktivitet på 48 steder av egne

grupper og kontakter. Det har blitt solgt 12–13 000 »For Vietnam», spredd ca. 100 000 løpesedler og 3–4000 plakater. I mindre byer som Lillehammer, Gjøvik og Haugesund er det i høst holdt møter med omkring 100 til stede.

Idag opplever vi så vel i Norge som i andre kapitalistiske land av forskjellige avskygninger at folket organiserer seg til kamp for sine livsinteresser. Streiker, i Norge, Kiruna, kullgruvene i England, mai-opprøret og generalstreiken i Frankrike mai 1968 og demonstrasjoner er tegn på at folket tilriver seg initiativet i kampen mot økonomisk utbytting og politisk undertrykkelse. Solkom er bare en liten del av denne kampen, men en viktig del. Solidariteten og fellesskapet mellom streikende Sauda-arbeidere og skarptskyttende vietnamesiske bønder er nødvendig. Fienden er den samme. Aksjemajoriteten i EFP i Sauda har det amerikanske Union Carbide Corporation som kontrollerer virksomheter over hele verden, bl. a. store anlegg i Sør-Afrika og Rhodesia, hvor undertrykt og underbetalt farget arbeidskraft skaffer aksjonærene betydelig profitt.

Solkoms hovedoppgave må være å bygge opp en brei enhetsfront i kampen mot USA-imperialismen. I dag står Vietnams folk i brennpunktet i denne kampen, og der står USA-imperialismen svakest og folkets kamp har størst framgang. Den beste støtten vi kan gi Vietnams folk er å knytte den gryende kampen i Norge til kampen mot USA-imperialismen andre steder i verden og spesielt i Vietnam.

FRIGJØRINGSFRONTEN I SØR VIETNAM 10 ÅR

For 10 år siden, den 20. desember 1960, var representanter for forskjellige organisasjoner og partier samlet et sted i Sør-Vietnam. Representantene dannet en Front som fikk det vietnamesiske navnet – Mat Tran Dan Toc Giai Phong Mien Nam Viet Nam. På norsk heter fronten Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront, eller som vi til daglig kaller den – FNL.

I 10 år har FNL ledet det vietnamesiske folk i kampen mot USA's imperialism og de USA-tro quislingene i Saigon. Til tross for enorm amerikansk militær opptrapping som svar på FNL's seire den første tiden, fortsatte FNL's framgang. 11 millioner sør-vietnamesere i 80 prosent av landet lever nå i frigjorte områder. FNL er i dag symbolet på hvordan et lite folk som står samlet og kjemper en rettferdig kamp kan slå en overmektig angriper tilbake.

HVORFOR BLE FNL DANNET?

Geneveavtalen av 1954 lovte det vietnamesiske folk rett til selv å bestemme sin egen framtid. Avtalen falt dårlig sammen med USA's interesser i området. Ett år tidligere hadde bl. a. daværende president Eisenhower uttalt: »Hva vi søker er den

billigste måten å forhindre at noe fryktelig inntreffer – nemlig tapet av våre muligheter til å sikre oss det vi vil ha av rikdommene i Indo-Kina og det øvrige Sør-Øst-Asia.» USA skrev aldri under Geneveavtalen, men anerkjente den muntlig. Senere har USA brutt alle Geneveavtalens punkter.

Med støtte fra overklassen i Sør-Vietnam, spesielt godseierne, sørget amerikanerne i 1955 for å få innsatt Ngo Dinh Diem som president. Han ble ikke valgt, og hadde aldri støtte i folket. Motstanden mot denne form for styre var spontan. I begynnelsen i form av spredte protester. Senere som organisert opposisjon. Ved et tilfelle i 1958 demonstrerte en halv million arbeidere, studenter og andre mot regimet. Diem møtte motstanden med massefengslinger og terror, noe som bare førte til økt og ny motstand. Terroren antok etter hvert en slik karakter at motstanden forandret seg til væpnet selvforsvar.

Regimets politikk på landsbygda fikk bondene til å reise seg. Under kampen mot franskmennene hadde Vietminh delt ut 500 000 hektar jord til eiendomsløse bønder og fattige. Diem ønsket å gi jorda tilbake til godseierne. Bondene væpnet

seg og kjempet mot å bli drevet fra jorda med militær makt.

Framover mot 1960 ble Diem-regimet stadig mer brutale. Regimet ønsket å utrydde minoritetsgruppene og drev klappjakt på tidligere Vietminh-soldater. Stadig flere fikk merke terroren. Men med terrorene økte motstanden. Og i 1960 var gruppene og enkeltpersonene som bekjempet regimet blitt så mange at behovet for en organisering av motstanden, en samlende front, meldte seg.

HVEM DANNET FNL?

Om og om igjen er det blitt hevdet at FNL er en gjeng kommunister, dannet på ordre fra regjeringen i Hanoi. Det er en loddrett løgn, produsert av vestlige politikere fordi det liksom skulle legalisere »de alliertes» tilstedeværelse i Sør-Vietnam. På den annen side er det kommunister med i FNL. Et av partiene som dannet Fronten var kommunistisk. Og selvsagt har FNL nære kontakter med regjeringen i Hanoi. Vietnam er ett land, der den nordlige delen har lyktes i sin kamp mot utenlandske interesser og oppnådd nasjonal frigjøring.

Angående opprettelsen av FNL har to amerikanske professorer ved Cornell Universitetet, George McTurnan Kahin og John Lewis sagt følgende: »Opprøret har sine røtter i sør; det ble til på sørlig initiativ som svar på et sørlig krav. Frigjøringsfronten ledet den utbredte reaksjonen på Diem-regjeringens hårdhet og brutalitet». . . . »Det finnes intet bevis for å hevde, slik som den amerikanske hvitbok av 1965 gjør, at Frigjøringsfronten ble dannet på Hanoi's ordre. Denne påstand er bare en *bequem antagelse*. . . » Helt fra starten fikk FNL bred oppslutning. Mer enn 20 masseorganisasjoner av arbeidere, bønder, ungdom, kvinner, studenter, elever og andre var med ved opprettelsen. Videre religiøse organisasjoner og buddhister, og tre store politiske partier, Det radikale sosialistpartiet (som består av intellektuelle), Det demokratiske parti (nasjonale borgerskap) og folkets revolusjonære parti (kommunist-

partiet). Også andre progressive organisasjoner som »Folkets revolusjonære ungdomsunion» og »Sør-Vietnams fredskomite» er med i FNL.

HVA VIL FNL?

I innledningen til FNL's program som ble vedtatt i 1960, het det: »FNL påtar seg oppgaven å forene folk av alle samfunnslag, sosiale klasser, politiske partier og religiøse retninger i Sør-Vietnam for å bekjempe og styrte de amerikanske imperialistene og deres håndlangere, for endelig å gjennomføre uavhengighet, demokrati, fred og nøytralitet i Sør-Vietnam og legge grunnlaget for en fredelig gjenforening av fedrelandet».

Hovedsaken er å forene hele folket og kjempe for et uavhengig og fredelig Sør-Vietnam. Men ved siden av den militære kampen arbeider også FNL aktivt med gjenoppbyggingen av landet. Og det arbeides ikke bare på papiret i påvente av at amerikanerne endelig skal forlate landet. Allerede nå er det nedlagt et stort arbeid.

Folket i Sør-Vietnam's frigjorte deler gemmer seg i tunneler når USA-bombeflyene sprer død og når amerikansk-kontrollerte soldater er ute på sine plyndringstokter. Store deler av virksomheten i det frie Sør-Vietnam foregår

Sør-Vietnam er et jordbruksland. Ris er hovedartikkelen. Storparten av den dyrkbare jorda ligger i de frigjorte områdene. FNL har tilkjempet seg og delt ut jorda etter prinsippet: jorda til de som bruker den.

I dag er de frigjorte områdene selvforsørgende. De produserer mat nok til befolkning og hær. Og de øker avlingene, til tross for at amerikanerne har opptrappet sin terror-bombing og forgiftning av landet.

under jorden. Der lages våpen og redskaper, klær og medisiner. Der foregår

undervisning og der trykkes aviser.

VI INTERVJUER PHAN HOI

For å gi et bilde av de resultatene som er oppnådd i Sør-Vietnam etter 10 års kamp mot inntrengere og lakeier bringer vi her et intervju med Phan Hoi. Han er temmelig nylig kommet hit til Norge fra det nordlige Sør-Vietnam, der han virket som korrespondent for pressebyrået Giai Phong. Til daglig er Phan Hoi nå å treffe i PRR's (Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjerings) informasjonskontor i Oslo.

— Når sluttet du deg til FNL?

— Jeg har vært med i Frigjøringsfronten helt fra den ble startet, den 20. desember 1960.

— Hvorfor gikk du inn i fronten?

— For meg og for alle andre patrioter i Sør-Vietnam representerer FNL en vidt-omspennende bevegelse, som kjemper for uavhengighet og fred mot den amerikanske regjeringss aggressjon.

— Du har kjempet under FNL's kommando i 10 år. Kan du fortelle litt om utviklingen i Sør-Vietnam i disse årene?

— I løpet av de siste 10 år, under FNL's og senere under PRR's ledelse, har det sør-vietnamesiske folk og Folkets Frigjøringshær vunnet mange seire, militært, politisk og diplomatisk. Vi har overvunnet amerikanerne og deres »spesialkrig». Vi bekjemper effektivt den nåværende »lokalkrigs-strategi», og vi forkropler ethvert forsøk på »vietnamisering» av

krigen fra Nixon's side. Tusener på tusener av amerikanske soldater, tropper fra junta-hæren og andre »allierte» har blitt uskadeliggjort. De frigjorte områdene blir stadig utvidet og trygget. I dag omfatter det frie Sør-Vietnam 11 millioner innbyggere og dekker 4/5 av landområdene.

— Hvordan definerer PRR frigjorte områder?

— Det er områder under full kontroll av PRR og FNL. I Sør-Vietnam nå er det

storparten av landdistriktene, høylandet, deltaområdet og endatil forstedene til store byer som Hue, Da Nang og Saigon . . . Her er det blitt opprettet revolusjonær administrasjon, fra lokalnivå til distrikts- og provinskomiteer.

— Vi vet at enorme mengder giftige kjemikalier og alle typer bomber daglig blir sluppet i ditt land. Hvordan er det mulig å utvikle jordbruket og øke avlingene under slike forhold?

— FNL har delt ut jord til bøndene i løpet av de siste årene. Til nå er over 2 millioner hektar, eller nærmere 80 prosent av Sør-Vietnams dyrkbare jord blitt fordelt. Av denne grunn må amerikanerne sprøyte ut store mengder giftige kjemikalier over vår jord for å ødelegge våre avlinger og få oss til å miste motet. Men folket i Sør-Vietnam er fast bestemt på å kjempe. Ved på den ene side å organisere anti-luftskytslag for å beskytte seg mot inntrengende fly, og på den annen side la elvevann renne over de besmittede markene. Aldri har det sør-vietnamesiske folk vært truet av hungersnød til tross for deres lange kamp mot amerikanske inntrengere.

— Over til de sosiale forhold i de frie områdene. Kunne du fortelle hvor langt dere har kommet med deres utdannelsesprogram og hvordan dere arbeider mot analfabetismen?

— Et viktig punkt i FNL's politiske program og PRR's aksjonsprogram er å bygge opp en nasjonal og demokratisk kultur og

utdannelse, og fjerne restene etter den amerikansk-typiske slavebindende og degenererte kultur. Vi har oppnådd meget gode resultater de siste årene:

Over 6 000 skoler, tilsvarende norske folkeskoler, ungdomsskoler, yrkes-skoler og gymnas er blitt bygget. 500 000 elever følger denne undervisningen. En rekke lærerskoler er blitt startet. Store anstrengelser er blitt gjort for å gi de etniske minoritetene et eget skriftspråk og et eget utdannelsesprogram. Analfabetismen er blitt utryddet.

- *Hva med utbyggingen av helsestellet?*
- Også innen helse-sektoren kan vi notere oss store framskritt:

Ethvert distrikt har sitt eget hospital med fra 3 til 5 leger. Enhver kommune har sitt helse-senter og en føde-klinikk med fra 3 til 5 sykepleiersker. Mange provinser har godt utbygde og utstyrte poli-klinikker.

Kort sagt. På tross av store vanskeligheter kan det sør-vietnamesiske folket notere seg for stor framgang på den sosiale sektor.

- *Hvordan styres de frigjorte områdene?*

– Fram til 20. juni 1970 var det blitt opprettet Revolusjonære Komiteer i 44 provinser og byer, i 150 av i alt 260 distrikter og i 1500 kommuner av en total på 2700. Alle organisasjoner, partier og komiteer er tilsluttet og representert i Den Nasjonale Frigjøringsfronten på lik linje

- *Du arbeidet en tid som journalist i det nordlige Sør-Vietnam. Hva kan du fortelle oss om nyhetsformidlingen i de frigjorte områdene?*

– Vi har et Informasjons-departement som er ansvarlig for propaganda og nyhetsformidling. Frigjøringsfrontens radio sender 6 timer daglig på vietnamesisk, fransk, laotisk, thailandsk, kambodsjansk og kinesisk. Den har også spesialsendinger på engelsk til amerikanske soldater i Sør-Vietnam. Vi har et nyhetsbyrå, GPA, som har korrespondenter både hjemme og i utlandet.

Daglig, ukentlig eller månedlig utgis det hundrevis av aviser av alle slag, fra sentral-komiteens organ til lokale publikasjoner. Disse revolusjonære aviser blir ikke bare laget og distribuert blant befolkningen i de frigjorte områdene. Deres innflytelse rekker langt inn i de omstridte sonene og de midlertidig amerikansk-okkuperte byene i Sør-Vietnam.

- *Ditt syn på situasjonen i andre sørøst-asiatiske land, og deres kamp for frigjøring?*

– Overalt hvor USA kommer og okkuperer et land og områder, vil de bli møtt med hard motstand fra folket selv. Nixons asiatiske doktrine vil bli fullstendig bekjempet.

- *Hvordan ser dere på støtten fra det norske folk? Og hvordan mener du vi her i Norge best kan gi vår støtte til folket i Vietnam?*

– For å vise sin solidaritet med folket i Sør-Vietnam, vil det norske folket øke, håper jeg, sin psykologiske, politiske og materielle støtte til det sør-vietnamesiske folks kamp for frigjøring, og helt etter sine muligheter hjelpe med det mål for øyet at USA raskt og uten betingelser trekker seg ut av Sør-Vietnam og lar det sør-vietnamesiske folket selv bestemme uten fremmed innblanding.

Vi takker det norske folk og dere alle.

HVA ER PRR?

PRR står for Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering. Den ble dannet 23. mai 1969. Bak PRR står i tillegg til FNL også flere andre politiske organisasjoner som er motstandere av Saigon-juntaen og krigen.

På tidspunktet da PRR ble dannet var over 80 % av Sør-Vietnam befridd. Det vil si at Saigon-juntaen ikke hadde noen reell makt i området. FNL hadde tatt på seg de viktigste daglige funksjoner. Først og fremst kampen, men også slikt som skolevesen og helsearbeid. Dessuten hadde de opprettet demokratiske institusjoner slik at folket selv skulle bestemme der de levde.

Etter hvert som folk rundt om i verden ble klar over at Saigon-juntaen ikke representerte det vietnamesiske folk, og at det *egentlige* Sør-Vietnam var de frigjorte områdene, ble det et behov hos det

sør-vietnamesiske folk å markere at det fantes et alternativ til Saigon. Dette alternativ måtte være en regjering som var utgått fra folket selv. PRR ble dannet ut fra en bred folkefront mot inntrengerne og deres medløpere. Ingen som har studert forholdene i Vietnam kan tvile på at PRR har overveldende støtte i det sør-vietnamesiske folk.

26 nasjoner har anerkjent PRR som Sør-Vietnams regjering og på denne måten gitt sin støtte til det sør-vietnamesiske folk i kampen. Slik fikk også andre nasjoner en mulighet til tydelig å vise at de tar avstand fra den utbytting og de forbrytelser som USA og deres allierte i Sør-Vietnam står for.

Dannelsen av PRR betyr økt politisk kamp mot USA. PRR er hovedmotstander ved forhandlingene i Paris, og her har de vist at USA ikke har noe ønske om

fred på betingelser som kan godtas av det sør-vietnamesiske folk. PRR driver utstrakt opplysningsarbeid for sin sak, f. eks. driver de opplysningskontorer i de nordiske land. På denne måten gir de økt internasjonal forståelse av USA-imperialismen og dens metoder. Ved siden av de utenrikspolitiske funksjoner PRR tar seg av, har de overtatt administrasjonen av de frigjorte områdene. Det er det øverste demokratiske organ, og det leder kampen mot undertrykkerne. Det tar seg av sivile oppgaver og PRR er det samlende punkt for folket i Sør-Vietnam.

Opprettelsen av PRR var et skritt på veien mot seier. Et nytt steg er tatt i den revolusjonære kampen, og igjen fikk det sør-vietnamesiske folk vist sin styrke og sitt samhold mot inntrengerne og deres medløpere.

PRR'S FREDSFORSLAG

Den 17. september la Nguyen Thi Binh, PRR's utenriksminister og forhandlingsleder ved Paris-forhandlingene, fram et fredsforslag i 8 punkter. Forslaget gjenspeiler det vietnamesiske folkets og PRR's oppriktige fredsvilje og setter fram to viktige vilkår for en rettferdig fredsløsning — at USA trekker ut alle sine tropper innen 30. juni 1971, og at det dannes en koalisjonsregjering uten deltakelse av USA's håndgangne menn, Thieu, Ky og Khiem.

Vi bringer her et utdrag av PRR's fredsinisiativ, framlagt av Madame Nguyen Thi Binh i en tale ved det 84. plenums møte i Parisforhandlingene om Vietnam.

Nguyen Thi Binh

»For å svare til de dype ønsker om fred fra store deler av befolkningen i Sør-Vietnam, i USA og i verden, vil jeg gjerne som følgende redegjøre nærmere for en del punkter av Helets 10-punkts løsningen, etter instruks fra Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering:

1. USA's regjering må slutte sin aggresjonskrig i Vietnam, stanse »vietnamisering» av krigen, trekke troppene fullstendig tilbake fra Sør-Vietnam samt militærpersonell, våpen og krigsmateriell fra andre land på USA's side, uten noen som helst betingelser, og nedlegge alle US militærbaser i Sør-Vietnam.

I tilfelle USA's regjering erklærer seg villig til å trekke tilbake alle sine tropper fra Sør-Vietnam før den 30. juni 1971, vil PLAF (Folkets Væpnede Frigjøringsstyrker) ikke angripe disse troppene mens de trekker seg ut — og partene vil øyeblikkelig forhandle om følgende:

— Sikkerhetsspørsmål angående en total tilbaketrekning fra Sør-Vietnam av

tropper fra USA og andre land på USA's side.

— Spørsmål angående frigivelse av soldater som er tatt til fange.

2. Spørsmålet angående de vietnamesiske væpnede styrker i Sør-Vietnam skal løses av de vietnamesiske partene selv.

3. Den krigerske og fascistiske Thieu-Ky-Khiem-klikken, et redskap for USA's aggresjonspolitik, er fanatisk imot fred, strever etter å intensivere og utvide krigen, og for en fortsettelse av USA's militære okkupasjon av Sør-Vietnam, og tjener penger på folkets blod. De er tjenere til USA's imperialistiske aggressorer som massakrerer deres landsmenn og ødelegger deres land. De har intensivert »pasifiserings»-strategien med sikte på å terrorisere befolkningen og holde den under sin kontroll, opprettet et barbarisk fengselssystem — som »tiger-bur» i Con Dao, og etablert et politi-regime av de mest grusomme i Sør-Vietnam. De undertrykker ustanselig de som står for fred,

uavhengighet, nøytralitet og demokrati, uten hensyn til deres sosiale lag, politiske tendens og religion, og simpelthen alle som ikke er enige med dem. De øker den tvungne rekruttering og stjeler aktivt det sørvietnamesiske folkets goder og eiendom for å tjene USA's »vietnamisering av krigen»-politikk. For å bygge opp reell fred i Sør-Vietnam må vi få en administrasjon som står for fred, uavhengighet, nøytralitet, med sikte på en forbedring av folkets levevilkår, som sikrer demokratiske rettigheter slik som ytringsfrihet, pressefrihet, forsamlingsfrihet, frihet for religiøs tro etc., og som frigir politiske fanger, og nedlegger konsentrasjonsleirer slik at folk kan vende tilbake og leve på sine hjemsted. Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering er villig til å forhandle med en slik administrasjon for å finne fram til en politisk løsning av det sør-vietnamesiske problemet med sikte på å stanse krigen og etablere fred igjen i Vietnam.

4. Det sør-vietnamesiske folket vil selv bestemme Sør-Vietnams politiske regime gjennom frie og demokratiske, allmenne valg, velge en nasjonalforsamling, utarbeide en nasjonal og demokratisk grunnlov, opprette en regjering som gjenspeiler hele befolkningens lengsel og vilje til fred, uavhengighet, nøytralitet, demokrati og nasjonal enighet.

De allmenne valg må gjennomføres på en virkelig fri og demokratisk måte. Valgformen må garantere reell frihet og likhet for alle innbyggere både under valgkampen og under stemmegivningen, dette uavhengig av deres politiske oppfatning, og av om de lever utenfor landet. Ikke noe enkelt parti skal tilrane seg retten til å organisere allmenne valg eller bestemme disses form. De valg som organiseres av amerikanernes marionetteregjering i Saigon foran bayonettene til de amerikanske okkupasjonsstroppene kan ikke bli frie og demokratiske.

En midlertidig bredt sammensatt koalisjonsregjering er uunnværlig for organisering av virkelig frie og demokratiske valg. Dette vil også sikre det sør-vietnamesiske folkets selvbestemmelsesrett i overgangsperioden mellom gjenoppbyggingen av fred og de allmenne valg.

5. Den midlertidige koalisjonsregjeringen må inkludere tre komponenter:

- Representanter for Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Regjering.

- Representanter for Saigon-administrasjonen som virkelig står for fred, uavhengighet, nøytralitet og demokrati.

- Representanter for forskjellige politiske og religiøse krefter som står for fred,

uavhengighet, nøytralitet og demokrati, deri inkludert de som av politiske grunner må leve utenfor landet.

Den midlertidige koalisjonsregjeringen skal oppfylle de overenskomstene partene kommer fram til.

Den midlertidige koalisjonsregjeringen skal sette ut i livet en politikk bygget på nasjonal enighet, forsikre folkets demokratiske rettigheter, hindre all terror, alle represalier og diskriminering av folk som har samarbeidet med den ene eller den andre av partene, stabilisere og forbedre levevilkårene for folket, og organisere allmenne valg for å få dannet en koalisjonsregjering.

Den midlertidige koalisjonsregjeringen skal føre en freds- og nøytralitetslinje utenrikspolitisk, praktisere et godt nabo-forhold overfor kongedømmet Laos og kongedømmet Kambodsja, respektere disse to lands suverenitet, uavhengighet, nøytralitet og territoriale integritet. Koalisjonsregjeringen skal opprette diplomatiske forbindelser med alle land uansett politisk regime, inkludert USA, i overensstemmelse med de fem punkter for fredelig sameksistens.

6. Vietnam er ett land, det vietnamesiske folket er ett folk. Gjenforeningen av Vietnam vil oppnås skritt for skritt, ved fredelige midler, på grunnlag av diskusjoner og avtaler mellom de to soner, uten tvang eller annektering fra noen av sidene, og uten utenlandsk innblanding. Tidspunktet for gjenforeningen og spørsmål angående dette vil bli diskutert og anerkjent av begge soner. I løpet av den fredelige gjenforeningen av landet, vil de to sonene gjenopprette normale forhold på alle områder, på grunnlag av likhet og gjensidig respekt for hverandre. Partene skal også respektere hverandres politiske regimer og innen- og utenrikspolitikk.

7. Partene skal sammen finne fram til forholdsregler med det mål å sikre respekten for og oppfyllelsen av bestemmelsene man kommer fram til.

8. Etter oppnådd enighet om, og undertegning av avtaler som tar sikte på å stanse krigen og gjenopprette fred i Vietnam, skal partene oppfylle de forutsetningene man er kommet fram til for å oppnå våpenstillstand for Sør-Vietnam.

For å komme fram til en fredelig løsning av det sør-vietnamesiske problemet, erklærer Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering at den er beredt til å komme i kontakt med grupper eller personer fra alle politiske retninger og religioner i landet og utenfor landet, deri innbefattet medlemmer av den nåværende Saigon-administrasjonen, unntatt Thieu-Ky-Khiem.»

PRR'S FREDSPUNKTER VINNER STOR STØTTE

PRR's fredspunkter vant umiddelbart sterk støtte over hele verden. Progressive organisasjoner, partier og enkeltpersoner, samt flere regjeringer ga sin tilslutning til fredsplanens hovedinnhold: fred i Vietnam på PRR's vilkår. Også her til lands har flere organisasjoner uttrykt seg støttende og samtidig gjentatt kravet om norsk anerkjennelse av PRR. Men som all annen nyhetsformidling fra eller om Vietnam, ble PRR's fredsplan nærmest fortiet i pressa. Tidde gjorde derfor også den norske regjeringa. Mens den svenske utenriksministeren i det minste uttrykte seg positivt om PRR's fredsplan, er UD-folka her hjemme tause og Amerikatrofaste. Regjeringa som de få gangene den har blitt tvunget til å vise ansikt i Vietnam-spørsmålet, har i virkeligheten heller støttet USA og Saigon-juntaen enn DRV og PRR, og da har man kalt det »et norsk bidrag til en fredsløsning i Vietnam» og skrytt av en viss »diplomatisk innsats». Dersom regjeringa virkelig er opptatt av å bidra til en løsning på Vietnam-krigen, kommer man i alle fall ikke utenom PRR-planen. Og en støtte til den – som et første skritt på veien mot norsk anerkjennelse, er et større bidrag til freden enn blind halehengspolitikk til USA-imperialismen.

Solidaritetskomiteen for Vietnam har alltid i sin anti-imperialistiske historie pekt på at det er bare det vietnamesiske folket sjøl som kan bestemme vilkårene for en fredsslutning. Å støtte det vietnamesiske folket, DRV, FNL og PRR på deres egne vilkår er en naturlig del av den uforbeholdne solidariteten vi må vise Vietnams folk. –

NIXONS FREDSDLØFF

PRR's fredsforslag satte USA i ei klemme: Fredsforslaget var en direkte utfordring til USA i og med de konkrete tilbud for en fredelig avslutning av krigen PRR la fram. I USA gikk det dessuten mot valg, og opinionen måtte bearbeides. Den 7. oktober slapp derfor Nixon ut en ny »fredsdue», mer pjuskete og medtatt enn noen av de mange som USA-presidenter har kastet for verdensopinionen i løpet av Vietnam-krigen.

Typisk og atter en gang avslørende var den måten Nixons 5 punkter ble mottatt på i norsk presse. Alle de store Oslo-avisene fra Arbeiderbladet og Dagbladet til VG og Morgenbladet kjørte fram Nixons ordrike fredssvada under feite overskrifter som »Nixon foreslår våpenhvile», »Fredsplan fra Nixon», »Nixon vil ha fred» osv. Men den som skulle la seg bedra av slike prangende overskrifter, ble snart skuffet, for fred er ikke hovedinnholdet i Nixons punkter.

For de fleste kom det vel ikke som noen overraskelse at Nixons tale om Indo-Kina og Vietnam i grunnen ikke inneholdt noe særlig nytt som ville bidra til en løsning av krigen. Å snakke om »våpenhvile», »fredskonferanse» og »løs-latelse av krigsfanger» i generelle og flertydige vendinger uten å gå nærmere inn på PRRs fredstilbud, er ikke bare et forsøk på å fullstendig overse en motpart som i høyeste grad eksisterer (PRR), men er like fullt en kynisk manøver overfor verdensopinionen.

Nixons tale ble snart møtt med kommentarer over hele verden. I den anti-imperialistiske leiren lot man seg langt fra lure av Nixons søtladne talemåter og inn i USA-imperialistenes våpenhvile-felle. Den 15. okt. uttalte PRR's utenriksminister fru Thi Binh ved den 88. plenumsessjonen ved Paris-forhandlingene:

»President Nixons tale den 7. okt. var opplagt ikke noe svar på vårt fredsinisiativ den 17. sept. Det er heller ikke noe »fredsforslag». Det er simpelthen et poli-

tisk knep som har som mål å skjule at USA er i ferd med å utvide aggresjonen, samt mislede folkeopinionen i et forsøk på å vinne flere stemmer i de valgene som kommer i USA.»

Dagen forut, den 14. okt., hadde PRR's president, Huynh Tan Phat, erklært: »Folket i Sør-Vietnam og Sør-Vietnams PRR fordømmer på det alvorligste og avviser kategorisk Nixons falske fredsforslag.» ... Oppmuntret av sine framganger er det sørvietnamesiske folket mer enn besluttet på å utkjempe en langvarig kamp for sin rettferdige sak til fullstendig seier er vunnet ... »

Det er fortsatt noen spredte tilfeller av folk som tror at årsaken til Nixons »fredstaler» virkelig er et ønske om fred. Men bare se på hva Vietnam-krigen har vist i så måte: Har det noen gang blitt fred i Vietnam etter at Eisenhower, Kennedy eller Johnson kunngjorde all slags »fredsinisiativ», »opphold i krigføring» eller »bombestans»? Aldri, til gjengjeld har krigen bare blitt opptrappet mer og mer fra imperialistenes side. Og det samme er det som skjer i dag. Nixon og verdens folk er ikke av samme oppfatning når det gjelder begrep som krig og fred. »Vi vil utvide freden til hele Indo-Kina», sa Nixon i talen sin, bare 5 måneder etter invasjonen i Kambodsja. Fred er for Nixon bare det samme som fortsatt amerikansk herredømme, krig er det bare når FNL retter en offensiv mot amerikanske baser i Sør-Vietnam. Dette er USA-imperialismens logikk.

Årsakene til akkurat denne fredsløffen fra Nixon er i hovedsak tre:

1) Det stundet mot senatsvalg, og det amerikanske folket var i ferd med å forberede en av høstens store offensiver mot krigen og Nixon.

2) Det militære presset økte på de amerikanske styrkene i hele Indo-Kina, marionettene hadde det særlig vanskelig i Laos og Kambodsja. Med fredsgester trodde Nixon at han skulle greie å splitte den anti-imperialistiske enheten mellom folkene i Asia, og særlig enheten mellom Indo-Kinas folk innbyrdes, og mellom Kinas, Koreas og Indo-Kinas folk som utgjør ryggraden i den anti-imperialistiske enhetsfronten mot USA og dens følgesvenner i Asia.

3) USA har interesse av å fastfryse krigen i Indo-Kina, fordi akkurat nå har USA behov for å konsentrere styrker andre steder i verden også, ikke minst i Midt-Østen der palestinerne og arabernes kamp mot imperialismen tiltar for hver dag som går. Dessuten øker jo konkurransen fra en annen »supermakt» nettopp i dette området, og underlegen i styrkeforhold går det jo ikke an å være for USA-imperialismen ...

Det vil aldri bli fred samme hvor mye imperialistene sier de er for fred — sålenge de fortsetter med å trampe på andre lands nasjonale rettigheter og farer fra land til land og starter den ene aggresjonskrigen etter den andre. Fred vil det bare bli når folket vinner seier i sin nasjonale frigjøringskamp over USA-imperialismen og dens partnere. Ingen fredsbedrag fra Nixon eller noen andre kan lure verdens folk bort fra denne sannheten, en sannhet som har vokst gjennom Vietnam-krigen og som vokser for hver dag som går!

**NEI TIL USA-IMPERIALISMENS
FREDSDLØFF!**

STØTT PRR'S FREDSFORSLAG!

Var Song My en enkelt- stående hendelse?

MARK LANE Ikke bare Song My

Amerikanske soldater, både desertører og soldater som har fullført sin tjeneste, forteller her direkte om krigens hverdag i Vietnam og — ikke minst — om den systematiske opplæring i grusomhet som de gjennomgår før de sendes ut.

Mark Lane er amerikansk advokat, og vakte internasjonal oppmerksomhet med sin kritiske bok om den offentlige granskning av mordet på president Kennedy.

En
Fakkeltbok,
kr. 16,50

Gyldendal

Mark Lane: Ikke bare Song My

Mark Lanes bok er en dokumentær framstilling av intervjuer med amerikanske soldater, både desertører og soldater som har fullført sin tjeneste. Boka fører leseren direkte inn i krigens reelle hverdag i Vietnam — og ikke minst, i den systematiske opplæring i grusomhet amerikanske soldater gjennomgår før de sendes til Vietnam for å «frigjøre» folket der.

Mark Lane sier selv: «Grunnen til at jeg begynte min undersøkelse av enkelthetene i Vietnam-krigen, var at jeg for fire år siden (denne boka er skrevet i 1970) var forsvarer for en ung amerikaner som nektet å gjøre militærtjeneste. Han påsto at hvis dommen i Nürnberg skulle brukes som grunnlag, ville han bli dømt som krigsforbryter, for den amerikanske «aktivitet» i Vietnam var forbrytersk.»

Mordet på mellom fem og seks hundre landsbyboere, for det meste kvinner, barn og eldre menn, fant sted den 16. mars 1968. Song My-massakren. Ni dager etter slapp Sør-Vietnams nasjonale frigjøringsfront detaljene ut til verdenspressen. Mark Lane sier: «Hvis De ikke kjenner til dette, er det ikke fordi De bladde forbi affæren den gang. Det var avisen Deres som ikke trykte den.» Den amerikanske ansvarlige presse ignorerte beskyldningene og brydde seg ikke engang med å offentliggjøre den «vanlige» korte avvisning av beskyldningene som Vietcong-propaganda.

Mark Lane refererer videre i sin lange innledning til hvordan denne saken ble rullet opp i USA, hvordan soldaters brev og beretninger om saken rett og slett ble ignorert. Hærens øverstkommanderende, Richard Nixon, kom med en uttalelse der han refererte til denne massakren på over fem hundre sivile som en «isolert episode». Han sa at generelt forteller rapportene om amerikanske tropper om «gavmildhet og anstendig oppførsel» og «hjelpsomhet overfor det sør-vietnamesiske folk», og at troppenenes gode omdømme ikke måtte «tilsmusses og plettes på grunn av en slik episode».

Det var ingen «isolert episode». Song My er ikke enestående. Song My er bare en av de utallige utryddelser av vietnamesiske landsbyer som har blitt jevnet med jorda i liknende «raids».

De amerikanske soldatenes svar på Mark Lane's spørsmål viser et uhyggelig, nesten ufattelig bilde av den virkelige

aktivitet amerikanske tropper driver i Vietnam.

En ung gutt, tyve år gammel, tilhørende marinekorpsets spesialstyrker (noe i likhet med Green Berets), sier: «Vi ble lært systematisk opp i tortur ved alle basene vi var i treningsleir. Selvfølgelig skulle folk vite om det, men det er ingen som vil høre eller tro på det. Torturmetodene var mangfoldige og forskjellige. Vi ble lært hvordan vi skulle feste elektroder (fra det elektriske radioutstyret) til kjønnsorganene til fangene. Det var utarbeidet nøyaktige plansjer over dette. Offisielle skisser fra marinekorpset. Vi lærte å trekke neglene av folk, eller å stikke bambuspinner inn under neglene deres. Kvinnene skulle vi voldta, så mye vi orket, stikke stokker eller bajonetter opp i skjeden deres. Eller plassere fosfor fra detonerte fosforbomber i øynene eller kjønnsorganene deres. Andre metoder var å ta med fanger under forhør opp i helikopter, puffe en av dem ut, da ville de andre snakke. En annen måte var å binde en fange mellom to helikoptre, starte opp og slite ham i filler. Eller henge folk under helikopteret, fly lavt over tre-toppene så de ble flenset i hjel. Sersjantene fikk alt til å virke tiltrekkende på en sykkelig måte. De hadde fotos fra det de hadde vært med på. De fortalte opp og opp igjen om å drepe, torturere og voldta alt du var god for.

En annen forteller fra treningsleirene: Instruktørene banket mottoet: «drep, drep, drep» inn i oss. Vi måtte lese bønn med «drep, drep, drep» før vi la oss om kvelden. Be om krig. Det hang en slik trykt bønn over senga vår. Vi måtte lære oss å kalle dukkene vi trente på for gule jævlere, skjevøyde svin, flatpanner etc. Vi fikk ikke lov til å kalle dem vietnamesere.

En mann sier til slutt i boka: Hvis noen hadde fortalt meg at amerikanerne kunne gjøre slik før jeg dro til Vietnam, ville jeg ikke ha trodd det. Jeg ville ha sagt at det var sånt som Hitler gjorde. At det var nazister, ikke amerikanere. Det er sykkelig, vanvittig.

Det er ikke nødvendig å gjenta mer av bokas innhold. Hele skriftet er en dokumentasjon av den «uoffisielle» ideologi USA har i krigføringen i Vietnam, som igjen er ledet av langt andre interesser enn såkalt «frigjøring av folket».

SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM 5 ÅR

DANNELSEN 1965. STOR OPPSLUTNING TRASS I SABOTASJEFORSØK FRA LEDELSEN I ARBEIDERPARTIET

Det første arbeidsutvalget i Solidaritetskomiteen for Vietnam ble nedsatt 9/12 1965.

Historien til Solkom fram til i dag er fylt med interne diskusjoner og harde angrep på solidaritetsarbeidet. Men organisasjonen har kommet enhetlig politisk og organisatorisk styrka ut av kampene.

Stridene har både stått om de politiske standpunktene og om det organisasjonsprinsippet som etterhvert har vunnet fram. Like etter dannelsen i mars 1966 sendte sekretæren i Arbeiderpartiet, Haakon Lie, sammen med Paul Engstad et brev til distriktssekretærene som sluttet på følgende måte: »Fra deres side (dvs. initiativtakerne til komiteen, forf.anm.) er komiteen et ledd i en langsiktig kamp mot vårt medlemsskap i NATO. Sentralstyret har drøftet saken og vil be dere være oppmerksomme på, og at det også gjøres kjent, at dette er et rent kommunistisk opplegg som våre medlemmer må holde seg borte fra.»

Nato-ledelsen i Arbeiderpartiet var så redde for at medlemmene i lokalorganisasjonene rundt omkring skulle slutte opp om Solidaritetskomiteen at de fant det påkrevd å »be» medlemmene holde seg borte. Årsaken var frykt for at det gode forhold og intime samarbeid AP-ledelsen siden 1948 hadde hatt med talsmennene for USA-imperialismen skulle ødelegges. (Jfr. Trygve Lies uttalelse i Wall Streets finansverden da han var over og solgte Norge, »dere har ingenting å frykte fra oss norske sosialister.»)

Men Lies advarsler og trusler hadde liten virkning. Arbeidere, studenter og skoleelever slutta mannjevnt opp om komiteens arbeid i de største byene.

»TVERRPOLITIKK» OG KORRUPT BYRÅKRATI HINDRER POLITISK OG ORGANISATORISK FRAMGANG

Den politiske rettesnora for arbeidet var lite utvikla og uklar. En skilte ikke

mellom angriper og angrepne i parolen: »Alle fremmede tropper ut av Vietnam.» Parolen »Fred i Vietnam» sa ingenting om at freden måtte være i folkets interesser. Organisatorisk var komiteen tverrpolitisk. Representanter fra forskjellige politiske partier og ungdomsorganisasjoner satt i ledelsen. Disse ønska først og fremst at komiteen skulle tjene det partiet de tilhørte. Støtten til Vietnams folk kom i annen rekke. Partipolitiske motsetninger lamma det politiske livet og kvalte initiativ fra aktivister som utgjorde kjernen i det aktive arbeidet. Den fastlønnte sekretæren Jan Otto Hauge (nå formann i Oslo D-lag av AUF og sekretær i Vietnambevegelsen) ble en slags småkonge som kunne manipulere de forskjellige fraksjonene mot hverandre. Om det overhodet skulle bli utført noe organisatorisk arbeid var det overlatt hans private initiativ. Muligens var lønna for lita, for svært lite ble gjort.

USA'S OPPTRAPPING I VIETNAM OG FOLKETS STERKERE MOTSTAND FØRER TIL DISKUSJON OG KAMP I SOLIDARITETSARBEIDET I NORGE

Antall Usa-tropper i Vietnam:

1965	167 000
1966	400 000
1967	530 000

Som en følge av USA-imperialismens opptrapping av krigen, tok i slutten av 1966 og i 1967 flere og flere aktivt del i arbeidet. FNL-klubber ble stifta på enkelte skoler og i boligdistrikter. Dette skjerpa motsigelsen mellom aktivistene som jobba, diskuterte og studerte Vietnamkrigen, og ledelsen som ble mer og mer interessert i partipolitisk taktikkeri ettersom Vietnam kom mer og mer i brennpunktet i den politiske diskusjonen. Aktivistene, de som hadde spredt materiell, diskutert med kamerater og studert Vietnamkrigen, var anti-imperialister, og mente krigen var en følge av det monopolkapitalistiske systemet i USA. De mente at komiteen organisatorisk måtte være demokratisk, og at medlemmene i lokalgrupper måtte bestemme den politiske linja. På den andre sida stod den mer eller mindre sjølutpekte ledelsen og deres

betalte sekretær. De holdt hardnakka fast på »tverrpolitikken» i ledelsen. Politisk så de krigen som »et kolossalt feilgrep fra USA's side» (sitat Torbjørn Berntsen, »radikal» AP-representant på Stortinget. Fra Arbeiderbladet 21/12 1968 i referat fra Vietnambevegelsemøte.)

LANDSMØTET I 1967 SLÅR FAST SOLKOM SOM ANTI-IMPERIALISTISK ORGANISASJON SOM GIR SIN UBETINGA STØTTE TIL FOLKET I VIETNAM

Landsmøtet i 1967 stod om disse to linjene i solidaritetsarbeidet som var uforenlige. Aktivistenes syn vant fram og parolene »Bekjemp USA-imperialismen» og »Full støtte til Vietnams folk» ble vedtatt. Massemedianer, borgerlige aviser som Morgenbladet og VG satte straks igang voldsom hets mot det politiske syn Solkom nå stod fram med. De ble godt sekundert av arbeiderpressa som fant anledning til nye sabotasjeforsøk av solidaritetsarbeidet.

Einar Førde (»radikal» AP-er i Stortinget i dag) skreiv som journalist i Arbeiderbladet 13. nov. 1967 »For en utenforstående fortonte landsmøtet seg som en gigantisk oppvisning i politisk sektetisme. ... Helgens landsmøte lå til sine tider på et nivå som ligger atskillig under det som er anstendig for seriøs politisk virksomhet i Norge.» Denne hetsen i AP-pressa fortsatte helt til de fant ut at det var bedre å prøve å tie solidaritetsarbeidet i hjel. Bl. a. ved å nekte å ta inn betale annonser for arrangementer Solkom stod for. Men landsmøtet hadde skapt vilkår for ny politisk og organisatorisk vekst. Parolene som var demokratisk vedtatt, viste alle hva organisasjonen stod for, og alle som slutta seg til arbeidet var sikra rett til å delta i de politiske diskusjonene og vedtaka.

ARBEIDERPARTI-LEDELSEN STARTER VIETNAMBEVEGELSEN FOR Å SPLITTE OG DERMED SVEKKE SOLIDARITETSARBEIDET I NORGE.

Neste forsøk på å svekke arbeidet til

støtte for Vietnams folk kom med opprettelsen av Vietnambevegelsen 2. januar 1968. I begynnelsen hevdet de å ha «langt over 200 000 medlemmer» (Arbeiderbladet 13/1-68). VB var sjølsagt «tverrpolitisk» og fullstendig uten slagkraft fra begynnelsen. Riktignok erklærte Ragnar Kalheim med brask og bram på stiftelsesmøtet: «... USA er derimot påvirkelig, hvis det blir øvd et virkelig press fra landets allierte. Og dette presset skal vi skape.»

Siden dette er uttalt medvirka dir. Siem på Akers Mek. der R. Kalheim er fellestillitsmann til salg av kanonbåter til angriperstaten Israel. «Presset» fra Kalheim den gang var ikke en gang et musepip.

I et krampaktig forsøk på å aktivisere sine langt over 200 000 medlemmer arrangerte VB i mai i år en demonstrasjon mot USA's invasjon i Kambodsja. 800 deltok, menns Solkom ei uke før hadde 2000 i eget demonstrasjonstog. Ledelsen i VB la skylda for denne fiaskoen på arbeiderne, og skjelte dem ut i avisene. (Reidar T. Larsen, formann i NKP, i Dagbladet). At det muligens var noe galt med ledelsens politikk og organisering falt dem ikke inn.

ANGREP FRA HØYRE.

Men angrep og sabotasjeforsøk har ikke bare kommet fra sosialdemokratiske ledere. Høyre-pressa har alltid brukt sine verste uttrykk i forsøk på å sverte solidaritetsarbeidet. Morgenbladet 8. april 1968 beskriver Vietnam-demonstrantene slik: «De fleste var sjuskete kledd og blekgrønne i ansiktet, og i deres blick kan man se tegn til brennende hat. De er i det hele tatt et avskum på samfunnets overflate. Oppover Drammensveien fant man en del råtnete egg, og man tenker at disse egg i grunnen er et godt symbol for denne ungdom som representerer vår tids dekadens.» «Østlendingen» på Elverum hadde følgende karakteristikk etter demonstrasjonen mot fascistfilmen «Green Berets» 27. april 1970: «I cellene fortsatte pøbelen å hyle som ville dyr, og de fleste hører antagelig hjemme på psykiatrisk klinikk.»

Disse avisene støtter USA's krig mot folket i Vietnam, og ser massakrene i My Lai som et bevis for demokratiet i USA. Nok om de reaksjonære.

I dag kan vi se tilbake og Vietnams folk har sjøl vist hvem som har retten og sannheten på sin side. Under den mektige Tet-offensiven i januar/februar 1968 feide folket under FNL's ledelse amerikanerne ut av landsbygda, frigjorde større byer og angrep til og med den amerikanske ambassaden i Saigon. Enda større deler av opinionen innså at FNL representerte folket, og at de vaklende og vekslende marionette-regimene i Saigon kun hvilte på amerikansk kapital og bajonetter.

Lokale grupper vokste i antall og omfang over hele Norge. Men en ny strid var under oppseiling innen komiteen.

SOVJET-LEDERNES BRUTALE OVERFALL PÅ DET TSJEKKISKE FOLK FØRER TIL NY DISKUSJON OG STRID I SOLKOM.

Etter lang intern diskusjon i landsstyret ble Sovjets invasjon i Tsjekkoslovakia fordømt. Ledelsen i Kommunistisk Ungdom gikk til angrep på at Solkom tok opp Sovjets rolle da de hevdet dette var fronten uvedkommende. Sovjets utenrikspolitikk ble tatt opp til analyse og diskusjon. Resultatet var at et enstemmig landsmøte fordømte Sovjet som sosial-imperialistisk i juni 1970. At fronten i det hele tatt tok opp dette problemet fikk ledende personer i KU til å gå fullstendig berserk. Formannen i KU dro på landsomfattende turne og prøvde å legge ned lokale FNL-grupper. Dette skjedde bl. a. på Lillehammer og i Kristiansund. I stedet for å isolere Solkom, isolerte KU-lederne seg fullstendig. Det beste eksemplet på dette er den framgangen Lillehammer FNL-gruppe har hatt etter at KU'erne trakk seg ut på initiativ fra formann Ovesen. I Kristiansund gikk KU'erne ut, men støtter nå FNL-gruppa igjen. KU-ledelsen falt med andre ord i sin egen grav.

I forbindelse med et forslag i Det Norske Studentersamfund om å bevilge kr. 10 000 til Vietnam-uka høsten 1969 gikk ledelsen i SF-stud., A-stud., KU-stud. og UV-stud. til angrep på Solkom. Ved en rekke udokumenterte beskyldninger prøvde de å sverte komiteen. Samtidig stemte de sammen med de konservative studentene mot bevilgningsforslaget og klarte å hindre at Vietnam-uka fikk kr. 10 000.

Dette angrepet var noe lederne sjøl hadde klekka ut. Medlemmene i laga hadde ikke fått anledning til å diskutere det. Medlemmene i SF-stud., ble informert gjennom brev to dager i forveien. Dette brevet fra styret begynte slik: «Som det vil fremgå nedenfor vil SF på den ekstraordinære generalforsamlingen i Studentersamfundet være nødt til å foreta en politisk grenseoppgang mot SUF. Vi må denne gangen prøve å skape en situasjon i Samfundet, dette i motsetning til de lett febrilske situasjoner SF tidligere har blitt presset opp i av SUF.»

Da SUF(m-l) alltid konsekvent har støtta det arbeidet Solkom driver, mente lederne i disse studentlaga at en «grense-

oppgang» også måtte omfatte Solkom. Hovedsaken var ikke å støtte folket i Vietnam, men å tjene partipolitiske interesser.

I en kommentar til denne «grenseoppgangen» skreiv Finn Gustavsen i Orientering under overskriften, Et oppgjør med SUF som måtte komme. Brudd med Solkom og NATO-kampanjen, følgende: «Saken var skjøvet i bakgrunnen til fordel for formann Maos tenkning.» Eller som Haakon Lie uttrykte det i 1965: «... dette er et rent kommunistisk opplegg som våre medlemmer må holde seg borte fra.»

H. Lies tanker fra 1965 var blitt videreutvikla av Finn Gustavsen i 1969.

Men denne nye linja som en del studentledere prøvde å introdusere vant ikke tilslutning fra medlemmene.

På Unge Venstres landsmøtet i 1970 blei et forslag om å melde Unge Venstre ut av Vietnambevegelsen enstemmig vedtatt. Et forslag som oppfordret medlemmene til å arbeide i FNL-gruppene til Solkom fikk støtte av ca. 1/3 av delegatene.

På SFU's landsmøte høsten 1970 ble det enstemmig vedtatt at organisasjonen bare skulle støtte arbeidet til Solkom.

Solkoms landsmøte i juni 1970 var det største i organisasjonens 5-årige historie og samla delegater fra hele landet. En politisk plattform ble enstemmig vedtatt.

SOLKOMS PLATTFORM

1. Kampen som det vietnamesiske folket fører mot USA-imperialismen for sosial og nasjonal frigjøring, er utgangspunktet og grunnlaget for Solkom/FNL-gruppenes arbeid.

Solkom. er en anti-imperialistisk enhetsfrontorganisasjon som vil arbeide for aktiv norsk solidaritet med og støtte til Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront (FNL), Den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa i Sør-Vietnam (PRR), Den Demokratiske Republikken Vietnam og alle patriotiske krefter i Vietnam.

Solkom. støtter også andre nasjonale frigjøringsbevegelser som kjemper mot USA-imperialismen og dens medhjelpere. Vi støtter Laos Patriotiske Front og Kambodsjas Nasjonale Enhetsfront. Vi støtter enhetsfronten mellom de tre indokinesiske folkene og ser den som et viktig bidrag til den felles kampen som de tre folkene fører mot den samme fienden, den krigerske og brutale amerikanske imperialismen.

Radio Hanoi

SENDER HVER KVELD KL. 21.00 NYHETER
PÅ ENGELSK OVER KORTBOLGE. 19-METER.
BANDET ELLER 15 MHz.

Solkom. støtter og de patriotiske og anti-imperialistiske kreftene og de framvoksende frigjøringsfrontene i Thailand, Burma, «Malaysia», Indonesia, Filipinene, India, Sør-Korea og andre land i Sørøst-Asia som er underlagt USA-imperialismens overherredømme og utplyndring.

Solkom. støtter ethvert folks rett til nasjonal uavhengighet og rett til å bestemme over sitt lands framtidige skjebne uten noen som helst form for innblanding fra imperialistiske stater.

Solkom. støtter ikke bare andre folks kamp mot USA-imperialismen, men vil også bekjempe USA-imperialismen i alle dens former i vårt eget land, slik den gjennom militæralliansen NATO øker sin innflytelse i Norge; ved oppkjøp av norske arbeidsplasser og annen økonomisk infiltrasjon, gjennom økt militæropprustning, hemmelige og halvlegale «beredskapslover», pro-amerikansk propaganda osv.

Solkom. støtter det arbeid Kampanjen Norge ut av NATO driver og arbeidet til andre organisasjoner i det monn de arbeider for krav og målsettinger som Solkom. går inn for, og vil i slike tilfeller samarbeide etter evne i konkrete spørsmål under fullstendig frihet til kritikk og uten å oppgi vårt politiske og organisatoriske grunnlag.

2. Solkom. har som sine fire hovedparoler:

1. USA ut av Vietnam!

2. Støtt Vietnams folk på dets egne vilkår!

3. Bekjemp USA-imperialismen!

4. NATO ut av Norge!

Disse fire parolene uttrykker Solkoms politiske målsetting og danner grunnlaget for frontens aktive tilslutning. Det er derfor Solkoms oppgave å få det norske folk til å forstå, støtte og utvikle kampen for disse parolene. I dette arbeidet vender Solkom seg direkte til det norske folket, for dette er den beste måten å utvikle solidaritetsarbeidet for Vietnams folk.

Med utgangspunktet i enigheten om vårt program, søker vi gjennom studier, diskusjoner og kameratslig kritikk å vinne enhet om de spørsmål vi møter i vårt arbeid.

Kampanjen Norge ut av NATO har oppretta et ungdomsutvalg, som skal være et kontaktledd til ungdom som er i det militære, på skolene og arbeidsplassene.

Dette betyr at utvalget vil gi informasjon, råd og støtte til anti-imperialister som ser det som sin oppgave å drive interessekamp og anti-imperialistisk arbeid i NATO-leirene.

Solkom støtter opp om dette nye tiltaket. Ta kontakt med Ungdomsutvalget, Postboks 1578 Vika, Oslo 1, for nærmere opplysninger.

INTERVJU MED EN AKTIVIST

Den viktigste person i Solkom er aktivisten. Han som arbeider for å spre opplysninger om forholda i Vietnam, om USA-imperialismen og om imperialistenes metoder. Han som stadig søker å forstå disse forhold bedre gjennom studier og arbeid. Han som ved sitt eksempel viser hvordan solidariteten med Vietnams folk kan skapes i Norge og han som viser at imperialistene kan bekjempes ved det arbeid han driver.

For å gi et bilde av en aktivists arbeid, har «For Vietnam» intervjuet et medlem av en FNL-gruppe i Oslo.

— *Hvorfor begynte du som FNL'er?*

— Når det er en sak en tror på, er det riktig å jobbe for å fremme saken. Når jeg fikk øynene opp for amerikanernes forbrytelser og for den utbyttinga de driver, mente jeg det var nødvendig å begynne å jobbe. Vi har felles interesser med det vietnamesiske folk, deres kamp mot imperialismen er også vår kamp.

— *Hvorledes mener du det er riktig å jobbe for en sak?*

Jeg mener at når en er overbevist om noe må en ta del i arbeidet for saka. En må være aktiv. Det hjelper ikke å sitte med hodet fylt med gode ideer, en må gå sammen med andre og organisere seg om det skal bli gjort noe effektivt.

— *Hvordan kan en starte organisering?*

— Først må en finne noen som har samme mening. Det fins alltid noen om det er på arbeidsplass, på hjemsted eller på skolen. En må begynne med studier og ta del i praksis som f. eks. å være med å spre «For Vietnam».

— *Hvorfor begynne med å studere?*

— Alle bør vite mest mulig om det de

holder på med. Vi må kunne svare på spørsmål og gi konkrete opplysninger om saka. Det nytter ikke å drive noe godt arbeid uten kunnskaper.

— *Utenom studiene, hvorledes arbeide i ei FNL-gruppe?*

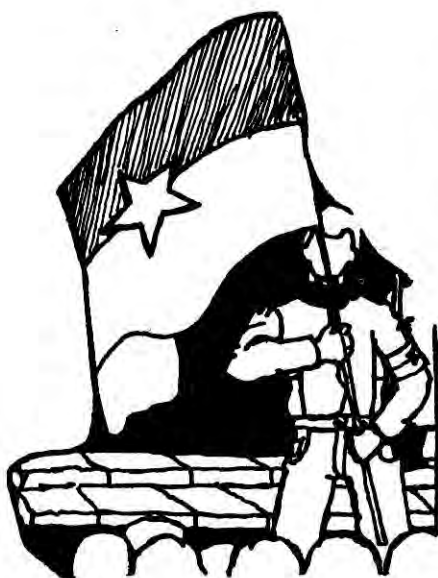
— Det er viktig at en kan nå flere mennesker og få disse med. Dette kan vi klare ved å ta del i Vietnam-ukene, selge «For Vietnam», sette opp stands med materiell om saken og dele ut løpesedler ved fabrikker og skoler.

— *Hvorfor nevner du fabrikker og skoler?*

— Det er klart at det er de som har felles interesser om saken, som vil gå med. Det nytter ikke f. eks. å gå og selge «For Vietnam» på Ullernåsen. Der tjener de fleste på utbyttinga som finner sted. Arbeiderne derimot, er ikke tjent med en stadig sterkere monopolisering og rasjonalisering. Krigen i Vietnam er et folks kamp mot USA-imperialismen og de monopolselskaper som tjener på at folk blir undertrykt. Også den norske arbeider er trua av de samme interessene. Når de store konserner kjøper opp norsk industri betyr dette at beslutningene som angår arbeidsforhold legges utenfor Norges grenser og den norske arbeider blir umyndiggjort. Også skoleungdommen som snart skal ut som lønnstakere, har interesser mot monopolkapitalen.

Alt arbeid som gjøres i Solkom blir bestemt og utført av aktivistene. Fronten mobiliseres og ledes fra grunnplanet. Innen rammen av de oppsatte paroler, diskuteres det stadig om imperialismen, om strategien framover og om forbedringer i den politiske plattformen vi har.

FNL I NORGE

VIETNAMUKA

I tida 19.-25. oktober arrangerte Solidaritetskomiteen for Vietnam høstens Vietnam-uke. De lokale FNL-gruppene delte ut løpesedler, solgte For Vietnam eller arrangerte møter og demonstrasjoner 54 steder i landet. Hovedparolen for uka var »Bryt med Saigon-juntaen!« Det ble på møter flere steder i landet vedtatt resolusjoner som krevde av den norske regjeringa at den brøt alle forbindelser med Saigon-juntaen og at den anerkjenner det vietnamesiske folkets sanne regjeringer Den revolusjonære provisoriske regjeringa i sør (PRR) og Den Demokratiske Republikken Vietnam i nord (DRV). Denne Vietnam-uka viste at det nå er sjølstendige FNL-grupper som driver aktivt over hele landet. Grunnlaget for en videre framgang i solidaritetsarbeidet for Vietnams folk er derfor godt.

Fra Gjøvik-arrangementet i Vietnam-uka der over 80 var tilstede. Bildet viser Thanh Minh fra PRR's informasjonskontor og tolken Mai The i samtale med interesserte møtedeltakere.

Bildet viser et arbeidsmøte hos FNL-gruppa i Bergen under forberedelsene til Vietnam-uka.

I Bergen var Vietnamuka svært vellykka. FNL-gruppa hadde lagt ned et grundig forhåndsarbeide og hadde fått tilslutning fra Losse- og Lastearbeidernes forening, Malersvennenes Forening, Faglig Studentfront, Studentersamfunnet, Filologenes Allmannamøte, Studentvenstrelaget, A-stud, Senterstud, SF-stud, K-stud, Sosialistisk Front, Rød Front, En verdens ungdom, Fredskontoret »Norge ut av NATO«, SF, ML-gruppene, SFU, SUF(m-l). Demonstrasjonen var den største til støtte for Vietnams folk som har vært i Bergen. Møtet var også vellykka sjøl om PRR's representant p. g. a. for stort arbeidspress ikke kunne møte. Men han sendte en hilsen på lydbånd hvor han bl. a. uttalte: »Vi sender våre varmeste hilsener og takk til dere og Bergens befolkning, og vi vil takke dere spesielt for deres sympati for og støtte til vår kamp mot USA-imperialismen.»

"FRIHETENS UTPOST"

Syd-Vietnam er blitt en frihetens utpost i Asia. Norsk-vietnamesisk forbund støtter Syd-Vietnam's legale regjering i Saigon, og de allierte nasjoners arbeide for landets demokrati og gjenoppbygning. Det er i syd — ikke i nord — at krigen foregår. Ønsker De opplysninger om hva som kan gjøres for sivilbefolkningen i Syd-Vietnam, kan De ringe eller besøke:

NORSK-VIETNALESISK FORBUND

Telefon 33 69 15, kl. 10.00—18.00, Pilestredet 7 IV, Inngang Aschehougs plass

kaller Saigon-juntaens løgnkontor det terrorregimet som opprettholdes med amerikanske bajonetter og napalm i Sør-Vietnam. »Legal» benevnes det råtne quisling-regimet til Thieu og Ky og »de allierte nasjoners arbeide for landets demokrati og gjenoppbygning» er junta-vennenes ord for den amerikanske imperialismens herjinger og massakrer.

»Norsk-Vietnamesisk Forbund» må de kalle seg for ikke å bli umiddelbart gjenkjent som det stadig flere nordmenn vet at de er: **betalte løgnere!**

Er det nå noen som tviler på at dette er et løgnkontor som må stoppes?

I Stavanger har USA-imperialismens løpegutter i Norge forsøkt seg to ganger i høst med sine løgner om det vietnamesiske folkets frigjøringskamp. Det første framstøtet kom i form av oppsettinga av »Green Berets», det andre var et møtearrangement den 30. okt. med Saigon-»konsulen» Jelstad, velkjent fra den hylende klikken av motdemonstranter ved hver Vietnamdemonstrasjon i Oslo og andre steder. »Komiteen for Sørøst-Asia» kaller disse lyssky USA-tilhengerne seg, og i Stavanger hadde de tatt til motet og utlyst »Stavangers største Vietnam-møte». Stort ble ikke møtet akkurat, ca. 50-60 stykker, men det var klart at de fleste av disse ikke var kommet for å finne seg i Saigon-løgnene fra Jelstad. Til tross for møteledelsens manipulasjoner tok en av de frammøtte ordet og leste opp et forslag til resolusjon, der det bl. a. het at »Møtet beklager at den norske regjering har tillatt opprettelsen av et såkalt informasjonskontor som har til oppgave å spre Saigon-juntaens og USA-imperialismens løgn-propaganda i Norge.» Av møtets rundt 50 deltakere da forslaget ble lest opp, skrev 30 under. Dvs. over halvparten av møtedeltakerne tok avstand fra hele arrangementet.

Til og med ei lokalavis i Stavanger reagerte på Jelstads bløff: »Vi synes hele Vietnamsituasjonen av taleren ble behandlet på en noe arrogant måte — uten å pløye særlig dypt — selv om han skrot opp i skyene den nye jordreformen i syd...»

Anti-imperialister og Stavanger-venner av det vietnamesiske folket har etter vår mening vist hvordan USA-imperialismens og Saigon-juntaens agenter skal møtes i Norge.

Dette klippet fra "Demokraten" viser noe av aktiviteten i Fredrikstad

Vietnam-uke i Fr.stad

Den 19. til 24. oktober arrangerer Den Norske Solidaritetskomiteen for Vietnam en »Vietnam-uke» sammen med de danske og svenske FNL-gruppene.

Hovedparolen for uka er: **«Bryt med Saigon-juntaen»**. Til tross for at en stadig større del av det norske folk får øynene opp for hva som skjer i Vietnam, nekter den norske regjering å anerkjenne det vietnamesiske folks virkelige representanter DRV og PRR, samtidig som Regjeringen fører en halehengs politikk overfor USA og videre opprettholder forbindelsen med Saigon-

juntaen. Stilt overfor den kjensgjerning at den norske folkeopinionen vender seg i mot dem, har Saigon sett seg nødt til å opprette et informasjonskontor i Oslo. Hovedoppgaven for dette løgnkontoret har til oppgave å forvrengte fakta om massakrene i Son My, Ba Lang An, Kong H'Ring og dekke over den intensiverende B-52 bombing over bebodde områder med napalm, fosforbomber, giftige gasser og kjemikalier for å massakrere folket og å ødelegge byer og avlinger.

Hovedoppgaven under Vietnam-Uka blir derfor å komme ut til folk med opplysninger om hva som virkelig foregår i Vietnam, slik at den norske folkeopinionen blir sterk nok til å presse gjennom krava sine: «Bryt med Saigon-juntaen» og «anerkjenn DVR og PRR».

«Vietnam-uka» her i Fredrikstad blir fulgt opp med forskjellige arrangementer slik som utdeling av løpesedler, stand og to møter. Et møte i «FRAM» og et åpent møte. Vi håper at folk denne uka får anledning til å delta i vårt anti-imperialistiske arbeid og få opplysninger om Vietnam og Sør-Øst Asia ellers.

For Fredrikstad FNL-gruppe
John Ellert Sørby.

I Oslo gikk vel 1000 i demonstrasjonen til Universitetsplassen der formannen i Solkom, Dag Nicolaisen, holdt en appell. Ellers i Oslo var det møte på Universitetet der Le Phuong fra informasjonskontoret til PRR fortalte om Saigon-studentenes kamp mot juntaens terror og tortur. Det som dro størst oppmerksomhet i Vietnam-uka i Oslo var likevel foto-utstillinga på Universitetsplassen

VELLYKKA FOTOUTSTILLING

Da Solkom arrangerte fotoutstilling på Universitetsplassen under Vietnamuka, ble det lagt ut ei skrivebok der publikum fikk høve til å si hva de mente om utstillinga. Her fikk mye nyttig kritikk og mange gode tanker og ideer komme til uttrykk og på den måten kunne vi lettere tolke hvordan utstillinga virket på folk. Slik kunne vi dra nyttige erfaringer for framtida.

Viser mye om amerikanernes oppførsel i Vietnam som man ikke var klar over. En fin og nyttig utstilling som alle bør se.

P. M.

Svært positivt tiltak, lag flere utstillinger og oftere.

ML-er.

Ren demagogi!

H. R.

God, men litt for enkel. Mer fakta og bakgrunnsstoff ønskelig, f. eks. FNL's program.

Macht allen klar, dass die Amerikaner die gleichen Fascisten sind wie sie die Deutschen waren.

A. A.

Denne stand er høyst påkrevet og viser folk sannheten om våre »alliertes» politikk.

J. L.

Tror ellers at utstillinga vil åpne øynene til langt flere for hva USA-imperialismen står for av råttenskap.

J Ø.

Skal kommunistene overta hele Asia. Og verden med. Det er bare bra at USA hjelper Vietnam. Selvfølge at det er følt med alle sivile som går tapt. Alt som er massakre som i My Lai er følt. Støtt Nixon og hans menn.

F. A. K.

Utstillinga er for mye prega av rein appellisme, dvs.: det er for mye bilder, det er for lite rein informasjon, og jeg trur dere på den måten undervurderer folks evne til å forstå utviklinga i Vietnam. Utstillinga blir bedre mot slutten.

Kam. hilsen

ml-er.

Utstillingen god fordi den er enkel, men litt for mange ord. Jeg savner vist i tekst eller bilder – hvordan arbeider og kjemper det vietnamesiske folk mot amerikanernes grusomme angrep. Dette som motvekt til redselsbildene av napalm-bombenes resultater. Vis vietnamesernes heltemot.

I. J. B.

For Vietnam som den 51. amerikanske stat.

P. B.

Man burde selge FNL's program slik at folk ved selvstudium kan få klart for seg at FNL ikke er slik den borgerlige pressa mener.

E. J.

Det mangler stoff om hva FNL gjør av oppbyggende arbeid samtidig med krigen. Husk – mange nordmenn går rundt og tror at det er fæle kommunister, og de lurar på om FNL har støtte i folket. Ellers bare godt å si.

Ø. B.

Prøv å få fram at FNL kjemper med folkets støtte og bare kan eksistere med folkets støtte.

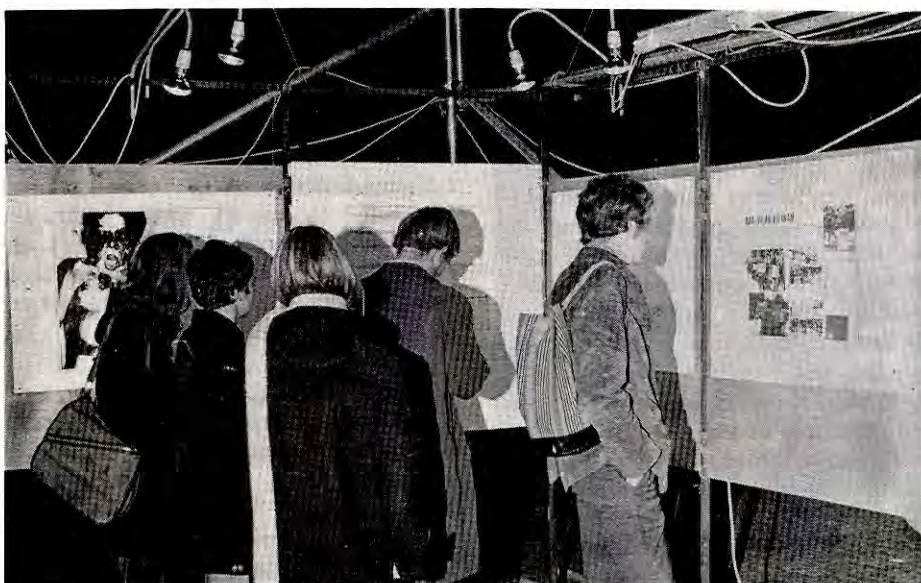
K. H.

Savner stoff om de frigiorte områdene i Vietnam, ellers bra utstilling.

D. S.

Utstillinga bør vises andre steder rundt i landet, dersom det er mulig. Det bør propaganderes sterkere for den slik at folk møter opp. Utstillinga er meget bra.

R. G.

SÖR-ÖST ASIA

NÅ

VIETNAM

NY DEVALUERING

Den 3. oktober devaluerte Saigon-juntaen piasteren igjen. Dette er tredje gangen siden 1961 da man kunne få en dollar for 35 piaster. I 1966 sto den i 118 piaster etter ei devaluering og nå i 1970 er forholdet 275 piaster for en dollar.

Årsaken til denne utviklinga ligger opphavelig i den økonomiske krisa som USA-imperialismen befinner seg i for tida. Men den direkte årsaken til denne devalueringen er Nixons »vietnamiseringspolitikk», som går ut på at løpeguttene i Saigon skal overta mer av de direkte byrder som krigen innebærer, først og fremst militært og økonomisk. Den sør-vietnamesiske økonomien er ingen nasjonal økonomi, den er fullstendig avhengig av amerikansk »hjelp» og kreditter. Det er derfor en illusorisk politikk av USA å tro at Saigon-juntaen skal kunne »fø seg sjøl», »sørge for forsyninger på stedet for soldatene» eller »få krigen til å fø krigen». Særlig illusorisk er det når en ser den voldsomme inflasjon som finner sted i Sør-Vietnam, og de veldige summer som Saigon-juntaens krigsbudsjett sluker, ca. 80% av hele budsjettet går til militære formål.

OLJE-JAKT

USA-imperialismen er stadig ute etter nye profitter. Denne gangen i olje. Svære oljeborings-plattformer er iferd med å reises fra Bengal-bukta, gjennom »Malaysia» ut i Sør-Kinahavet til kysten av Sør-Vietnam. De fleste »interesserte» selskapene er USA-eide, slike som Standard Oil, Mobil Oil, Shell, BP og noen franske og japanske dominerer.

Utafor Sør-Vietnams kyst er det sjølsagt overveiende amerikanske selskaper.

Her er kysten og sjø-området delt opp i 18 parseller og fordelt til oljeselskapene. Imperialismens Chase Manhattan Bank har investert 6 000 millioner dollar i jakten på oljeprofitte i Sørøst-Asia.

Det er »The Guardian» av 28. september som opplyser dette. Spesielt nevner Japans behov for olje fra andre steder enn Midt-Østen, der »stadig uro gjør framtidsutsiktene usikre».

KAMBODSJA

Daglig tutes vi ørene fulle med at det er »nordvietnamesere og Vietcong» som fører krig i Kambodsja mot USA og Phnom Penh-regimet. At dette er en myte, er noe man blir mer og mer klar over for hver dag som går — iallfall hvis man bør høre hva folk som har stått midt oppe i kampen i Kambodsja, kan fortelle. Dette dreier seg ikke om kambodsjanske geriljakjempere, men om tilfangetatte franske og amerikanske journalister. Claude Muller, Robert Anson, Richard Dudman, Xavier Baron, Alain Clement og Lydie Nicaise ble tatt til fange ved forskjellige anledninger og på ulike steder. Men en ting var de enige om etter at de var blitt satt fri, at i Kambodsja er det Kambodsjas folk som slåss mot USA og marionettene i Saigon og Phnom Penh.

Claude Muller:

»Under et stort bilde av Sihanouk.»

Claude Muller og en ung fransk professor, Jean Marie Vallet hadde skrevet en dagbok fra sitt opphold hos geriljaen. Utdrag sto å lese i »Le Nouvel Observateur» 27. juli og 2. august:

»Bilen vår stoppet ved hver eneste landsby. Vaktene ville vise oss til befolkningen. Det samme gjentok seg ti eller tjue ganger. Sjåføren tutet i hornet og folk kom strømmende til. De presset ansiktene til bilvindue for å få et glimt av oss. (...) Vår vert forklarte oss at flere folk her aldri hadde sett en europeer før.

Vi fant bilder av prins Sihanouk overalt. Vi stilte spørsmål. De svarte at »Norodom Sihanouk er vår alles far. Han vil snart komme tilbake. Vi venter på ham.»

Om kvelden lyttet alle til prinsen som snakket over radioen fra Peking. En høyttaler som var satt opp ved landsbyens kommunehus, viderekringkastet talen til dem som ikke hadde råd til en transistor.

B-52'ene var alltid der. De kom stadig nærmere og morgenen etter ble jeg kastet mot bakken ved et kraftig lufttrykk. Helikopteret ristet. De sa at jeg ikke skulle bli redd. Hvis bombingene ble farlig ville de ta meg til et bombeskjul.

(...) I det natta faller på kommer vi til en landsby større enn de vi har vært tidligere. Folkene der fører oss til en svær møtehall. Under et stort bilde av Norodom Sihanouk blir vi fortalt at kommandanten for Vest-regionen skal besøke stedet... Han ankommer, det er en khmer.

(...) Vi møtte mange grupper. Soldater i rekker bærende på bazookaer og rifler, khmer-bønder med stor last, syklistene med syklene fulle av redskaper... Bare beltene og våpnene gjør soldatene forskjellige fra bøndene. Liksom dem er de khmer. Høyden, hudfargen, språket alt tyder på dette...»

Robert Anson:

Rapport fra en fanget korrespondent.

»(...) Flere uker i forveien i Phnom Penh rundt svømmebassenget ved Hotel Royal hadde vi korrespondenter fortalt hverandre at Lon Nols regime var i vanskeligheter. Men vi hadde aldri trodd at vanskene stakk så dypt. Nå har vi vært vitne til begynnelsen til nasjonal frigjøringshær av khmer og sett den vokse seg sterkere ...»

Richard Dudman:

»Å dø for revolusjonen er ingenting.»

Fra »St. Louis Post Dispatch», juni tre måneder etter kuppet:

»Jeg så den tidlige utvikling av det som synes å være som det kambodsjanske folkets bevegelse, Front Uni de la Nation Khmère, mest kjent som F.U.N.K. Den er loyal, ikke til Lon Nols vaklende styre, men til Norodom Sihanouk. ...

Den kambodsjanske landsbygda er i ferd med å bli radikalisert og raskt forandret til en massiv, hengiven og revolusjonær base. ...

(...) Ved hver plantasje og bondehytte har vi sett bevis på trofasthet mot Sihanouk, og som et motstykke, et ekstremt hat mot USA og president Nixon. ...

(...) Det var ingen forsøk på å hjernevaske oss som du ofte hører historier om. Ingen forsøk ble gjort på å ydmyke oss, sulte oss eller trøtte oss ut slik at motstanden vår ble svekket.

I løpet av de to ukene som vi tilbrakte ved base-leiren hørte vi ofte våre verter diskutere den revolusjonen som de førte mot en stor overmakt. — Flere geriljakjempere fortalte oss med nesten de samme ord at »det å leve uten frihet og uavhengighet er så godt som å være død. Å dø for revolusjonen er ingenting.»

(...) Hva jeg så som fange i nesten seks uker i det frigjorte Kambodsja, overbeviste meg om at president Nixons politikk uaktsomt holder på å skape forhold gunstige for en kommunistisk-kontrollert »folkekrig», en blodig og langvarig kamp; en listig og bestemt gerilja med sterk støtte fra folket.

Xavier Baron:

»Dette er alle Sihanouks soldater.»

(August 1970, Le Monde og AFP): Styrkene som støtter Sihanouk i provinsen Siemreap har sluppet meg fri etter 47 dagers tilbakeholdelse i deres tettvokste land ... Et titall kambodsjanere under tretti år hadde ansvaret for å passe på oss.

(...) En ung kambodsjaner snakket til meg: »Alle de militære dere ser her, er Sihanouks soldater.» De var ikke mange til sammen da de tok meg til fange ved Angkor, men antallet steg stadig ... I løpet av seks uker må de ha vært 100 tykker ... de fleste med bakgrunn fra

landsbygda. Noen hadde vært arbeidere. Andre var pedicab-sjåfører.

(...) Geriljaen har to fiender, amerikanerne og generalene Lon Nol og Sirik Matak, som styrtet prins Sihanouk ... Når kanonsmellene kunne høres, pleide de å si 'Bom, bom, Lon Nol'. Når de kom opp fra skyttergravene etter et luftangrep, pleide de alltid å peke mot himmelen og rope 'amerikanere, amerikanere'.

(...) Deres oppførsel mot sivilbefolkningen var upåklagelig. Resultatet var at geriljaen vant befolkningens sympati ... Geriljaen kunne ta seg fritt gjennom provinsen. Alle viste høy moral, hengivenhet og utholdenhet. Til tross for alle de daglige risikoene var de unge Sihanouk-tilhengerne ved godt mot og livfulle.»

(...) Sihanouk-geriljaen har begynt å opprette en folkeadministrasjon i de sonene som den kontrollerer. Provisoriske administrative komiteer har blitt opprettet på alle nivå av FUNK ... I slutten av juni har 50 av Kambodsjas 102 distrikter valgt sine komiteer. Komiteenes arbeid blir overvåket av befolkningen. Alle står på like fot, det er ingen store ærverdigheter. På denne måten ser folket at de er herrer over sin egen framtid.»

Alain Clement:

»Vaktene var snille mot meg.»

(Fra en erklæring i Paris 24. aug.): Vi var fanger hos de kambodsjanske geriljastyrkene til prins Sihanouk, og ikke hos nord-vietnamesere eller sør-vietnamesere ... Vaktene var alltid snille mot meg ...

Lydie Nicaise:

»Deres utseende etterlater ingen tvil.»

(Fra »France Soir», aug.—sept.): »Deres utseende etterlater ingen tvil. Partisanmerkene av Sihanouk ... En veldig ung kvinne serverer oss ... Hun er kambodsjansk og ... hennes mann ble drept for tre uker siden i et bombeangrep ... Da ble hun med i frigjøringsstyrkene og lever nå et soldatliv ...

(...) Den kvelden samlet bønder og soldater seg rundt transistorradioen igjen for å høre på Radio Peking. I løpet av en tre kvarters tid oppfordret Sihanouk dem til å fortsette kampen. Alle lyttet ærbødig til lederen deres og kvinnene måtte holde opp med å male risen for ikke å lage en lyd ... Fire desertører kom fra Siemreap. De ble utspurt i lengre tid. — 'Hvorfor forlot dere hæren til Lon Nol?' spurte vi dem. 'Fordi han vil tape krigen', var svaret.

(...) Dette er en hær for folket. Jeg har aldri sett en offiser bære noen form for merke eller gradstegn. Forholdet mellom soldater og offiserer er grunnlagt på likhetsprinsippet ... De fortalte oss om sin vilje til å kjempe helt til slutt ... Folket vil tilby dem hjelpen.»

Alt dette er kjensgjerninger fra Kambodsja. Norske aviser har ikke nevnt et fnugg av sannheten om Kambodsja. Dette er seks journalisters vitnemål fra det frigjorte Kambodsja, og det som løper som en rød tråd gjennom hver av beretningene deres er en total avlivning av myten om »nord-vietnamesisk aggresjon». Ingen av de seks så noen gang en nord-vietnameser og alle fikk de en human behandling av geriljaen, som hadde knyttet sterke bånd med folket.

Men liksom i Vietnam vil sannheten vinne fram også i Kambodsja. Slik det ser ut i dag vil det før skjedd enn i norsk NATO-presse.

FN OG KAMBODSJA

Den 24. oktober var FN 25 år. At denne organisasjonen har gjort lite for å fremme folkets interesser i Indo-Kina og andre steder har vi fått dokumentert gang på gang. Og årsakene er også klare. Organisasjonen er fullstendig dominert av imperialistiske supermakter som USA og Sovjet. Senest er organisasjonenes holdning blitt dokumentert i forbindelse med hendingene i Kambodsja.

Rett etter at USA hadde invadert Kambodsja kom U Thant med en uttalelse der han »beklaget» at krigen i Indo-Kina var blitt utvidet. Men USA ble ikke nevnt med ett ord.

Fordi han må danse etter USA's pipe har U Thant også gått til det skritt å blande seg inn i Kambodsjas indre anliggender. Etter å ha rådført seg med blant annet USA, fikk han ordnet det så Kambodsjas lovlige ambassadør til FN, Huot Sambath, ble hevet regelrett ut. Betegnende er det også at det var CIA-vennen Cheng Heng, tidligere sjef for Hovedfengslet i Phnom Penh og en velstående godseier, som kom til FN's 25 års jubileum.

Sihanouk karakteriserte dette som »et veritabelt kupp, utført av U Thant innenfor selve FN».

THAILAND

Vi beklager at vi i forrige nummer ved en feiltakelse hadde utelatt et avisutklipp om Thailand. Vi anser det for like aktuelt å bringe det i dette nummeret.

Thailand også:

Thailands gerilja har bitt seg fast

A - Hans Granqvist

Hongkong i august. august 1965 begynte geriljakrigen i Thailand. Det var en by i den nordøstlige delen av landet som først gjorde opprør mot regjeringen. Dette distriktet var dominert av vietnamesiske flyktninger som betraktet seg som tilsidesatt og forfulgt av myndighetene i landet. Motstandsbevegelsen spredde seg seinere — framfor alt i løpet av de siste to åra — til også å omfatte andre folkegrupper i andre deler av Thailand.

Motstandsbevegelsens radiostasjon, «Det thailandske folks stemme», sender for tida en rekke programmer som omhandler utviklingen i denne perioden, og som omtaler «de strålende seirer Thailands patriotiske hær og folk har vunnet under det kommunistiske partis førerskap».

Det framgår riktignok klart av de thailandske meldingene at de kamper som har forekommet, ikke er blitt ført av noen større troppeenheter. Men geriljaen binder iallfall 100 000 soldater og politifolk som stadig må være på vakt mot bakholdsangrep og andre overraskelser. Den tvinger også amerikanerne til å ha kraftig overvåking av sine baser i Thailand.

I mellomtida fortsetter motstandsbevegelsen sin oppbygging av et eget administrasjonsapparat ute i landsbyene, og styrker gradvis sin stilling blant bøndene. Det framgår tydelig av rapportene både fra Thailand og de omkringliggende land at den økonomiske utviklingen på landsbygda spiller rett i hendene på kommunistene. Nye arter av «mirakelris» holder på å forstyrre den økonomiske balansen nettopp på grunn av sin effektivitet. Mest alvorlig er det vel at de store landbruksenheter søker sin produksjon, mens småbøndene finner det alt vanskeligere å hevde seg i konkurransen. Antallet selvelende bønder synker stadig, og samtidig øker arbeidsledigheten og den sosiale misnøye. Meldingene fra Thailand viser at kommunistene ikke bare betrakter denne utviklingen som et av sine sterkeste trumfkort, men at de også har innledet et meget aktivt program i de «befridd» områdene for å gi bøndene full sysselsetting.

Innbyggerne i byene er blitt organisert i grupper til støtte for geriljahæren. Men soldatene deltar også i bøndenes arbeid gjen-

nom å lede forskjellige nydyrkningsprosjekter. Dessuten hjelper de til med skoleutbygging og stasjonering av helsepersonell i landsbyene.

Kommunistene i Thailand følger med andre ord de samme prinsipper som deres meningsfeller benyttet under den kinesiske borgerkrigen. De utnytter de sosiale tilstander for å vinne tilhengere, men griper også aktivt inn for å hjelpe bøndene.

Krig i flere nye femårsperioder

Dette er en langsiktig politikk. Den thailandske borgerkrigen kan komme til å spenne over flere nye femårsperioder innen kommunistene når sitt mål, og den thailandske motstandsbevegelsens radiosendinger unngår forsiktig å inngi sine tilhengere noe håp om en snarvunnen seier.

Men det framgår samtidig klart at geriljaen nå står så sterkt at den thailandske regjeringen har små muligheter til å knuse den. Den hemmelige radiosenderen legger ikke skjul på at regjeringstroppene har foretatt en rekke «innringnings-aksjoner». Men maskene i nettet var for store. De militære operasjonene resulterte bare i at sivilbefolkningen ble irritert og at motstandsbevegelsen vokste seg enda sterkere.

USA NÅ

DESERTERING

Antallet desertører og folk som nekter å dra til Vietnam stiger hver dag som går. Særsilt sterk er krigsmotstanden innafor hæren sjøl, der dusinvis av organisasjoner har blitt opprettet av soldatene det siste året.

Det amerikanske forsvarsdepartement innrømte i fjor at nesten 200 000 gikk «awol» (var fraværende uten offisiell tilatelse) i fjor, mens 50 000 deserterte. Siden begynnelsen av 1970 har mer enn 81 000 desertert fra hæren og marinen.

«Newsweek»-bladet kan fortelle at under Kambodsja-invasjonen dro ca. 1000 deserter over grensa til Canada.

Men ikke bare i USA nekter de amerikanske soldatene å dra i en krig som de ikke har interesse av å sette livet på spill for. I amerikanske krigsforlegninger i Vest-Tyskland og Japan har det den siste tida vært en økende politisk aktivitet blant soldatene.

Den 4. juli holdt 1000 amerikanske soldater et protestmøte mot USA's krigspolitik i Heidelberg i Vest-Tyskland. Samme dag gikk flere hundre amerikanske soldater ved Iwakuni-basen i Japan til aksjon og sloss med militærpolitiet i 14 timer. Ei japansk avis traff spikeren på hodet da den skrev at «krigstrøtthet og anti-krigsfølelser rår stadig sterkere blant amerikanske soldater og utvikler seg til anti-krigsaksjoner». — For egen regning vil vi bare føye til at med en slik utvikling, er det i grunnen ikke så rart at Nixon må trekke tilbake soldater fra Vietnam, så krigstrøtte som de må være...

STREIK VED GM

I protest mot den beinharde utsuginga gikk 370 000 arbeidere ved det mektige General Motors-konsernet til streik den 15. september. Arbeidere ved GM-fabrikken i Canada sluttet også opp om streiken. Streiken betyr et hardt slag for den amerikanske storkapitalen som daglig taper 90 mill. dollars i salgsinntekter, de som leverer forsyninger til bedriften taper 40 mill. dollars dagen og Nixon-regjeringa taper 20 mill. dollars dagen i skatteinntekter.

General Motors Corporation er en av de største ammunisjonsfabrikantene i USA, foruten at GM er mest kjent for å lage biler og kjøretøyer. Hvert år mottar GM oppdrag for Pentagon til uhyre svære summer. Det var da heller ingen tilfældighet at selskapets president, Charles Wilson, var forsvarsminister under Eisenhower. I dag betyr streiken også et slag mot USA-imperialismens krigspolitikk.

Desto lenger den varer, desto mer svekket blir USA-imperialismen i Vietnam og andre steder. — Er det nå noen som tviler på at arbeidere og undertrykte folk har

felles interesser, folket i USA og Vietnam har iallfall det.

Kilde: »Time», »Hsinhua».

USA TAPER

USA's første sjefsforhandler i Paris, W. Averell Harriman, sier i et intervju med magasinet »Look» 2. november at hvis tidligere visepresident Hubert H. Humphrey var blitt valgt til president, i stedet for Richard Nixon, ville USA for lengst ha vært ute av Vietnam. Samtidig betegnet Harriman vietnamiseringsprogrammet som et program for å forlenge krigen og mente at hele programmet nærmest var umoralsk.

I Harrimans nye bok »Amerika og Russland i en verden i forandring» har Look henta følgende utdrag:

— *Hvorfor skal vi gi president Nguyen Thieu rett til å diktere amerikansk utenrikspolitikk? I dag later det til at enkelte tror at militær styrke kan tvinge motparten i Vietnam til forhandlinger, men dette er som vi alle vet, en ren illusjon. De sør-vietnamesiske styrkene kan overta mer av byrdene fra våre egne tropper, men det er ingenting som tyder på at de vil kunne klare seg uten støtte fra våre fly, vårt artilleri og vårt transport- og forsyningssystem. Vietnamiseringen av krigen avhenger også av en militær-regjering som ikke er populær og som driver undertrykkelse. Derfor er det vanskelig å tenke seg en tilfredsstillende løsning uten at Thieu gir sin regjering et bredere grunnlag i folket ved for eksempel å inngå samarbeid med alle ikke-kommunistiske krefter i folket slik at flertallet av det sør-vietnamesiske folk blir representert i regjeringen. Men hvis dette politikk som gir Thieu et vet-*

FNL I SAIGON

CIA-dokumenter ga til kjenne ny tvil om Nixon-administrasjonens vietnamiseringsprogram vil lykkes i det lange løp. I følge CIA er det mer enn 30 000 »FNL-spioner» i Saigons administrasjon, hær og politi. Dette kommer av at FNL nå har intensivert kreftene i det politiske arbeidet.

Saigon har bl. a. en Åpen Hær kalt Chieu Hoi for desertører fra FNL. Det viser seg at de fleste fortsatt støtter FNL, de har bare fått en ny oppgave, nemlig å drive politisk arbeide innen Saigon-hæren.

I flere måneder har Nixon boltra seg i en nesten uopphørlig strøm av gode nyheter fra Vietnam. Fienden var i oppløsning, tempoet i kamphandlingene hadde avtatt og pasifiseringsprogrammet på landsbygda utvikla seg utrolig bra. Det var i alle fall meldingene US-korrespondentene serverte til hjemlandet. Men så ble det idylliske bildet flere i stykker.

Som det står i CIA-rapporten, som var lekket ut til New York Times: »Det er en massiv infiltrasjon av FNL-medlemmer i Saigons krigsmaskin. Det reiste et stort spørsmålstegn ved USA's Vietnam-propaganda, og den virkelige situasjonen i Vietnam.» Var det så bra som Nixon ga inntrykk av?

skal fortsette, kan ikke jeg se noen slutt på krigen. At tanken om vietnamiseringen skal tvinge Nord-Vietnam til å forhandle, er det rene tull, sier Harriman.

Hvordan kunne det ha seg at mange av »FNL-agentene» deltok i de høyeste politiske sirkelene, til og med i president van Thieus familie og Saigons delegasjon til Paris-forhandlingene? Antakelig fordi FNL består av vanlige folk fra alle samfunnslag. Det er få av dem som er oppdaget. Et av de få tilfellene var Thieus spesielle assistent for politiske affærer, som hadde adgang til Saigon-regjeringens topphemmeligheter. Det viser seg at folk fra FNL på denne måten flere ganger har greid å hindre f. eks. pasifiseringsprogrammet fullstendig.

Det offentliggjorte CIA-dokumentet bærer den høyeste sikkerhetsklassifiseringen som eksisterer i USA-regjeringen. Det er ikke kjent hvem som gjorde det tilgjengelig for offentligheten.

Saigonregjeringen forsøker å bortforklare disse opplysningene, men det synes som om løkka er lagt rundt halsen på quislingene i Saigon. Nå er de ikke engang sikre i sine egne hovedkvarterer.

Det blir også vanskeligere og vanskeligere for Nixon-administrasjonen og Saigon å skjule det som egentlig skjer. Men vi veit fra PRR's informasjonskontor i Oslo at vietnamiseringspolitikken med pasifisering av landsbygda er mislykka. PRR har kontrollen over 80 % av landet, det er derfor naturlig at FNL nå konsentrerer mye av sin aktivitet om Saigon og andre store byer. Det er ikke bare i valgene hjemme i USA det går dårlig for Nixon & Co.

VERDENSBANKEN

Verdensbanken, et av de viktigste ledd i den vestlige verdens u-hjelpsstrategi, (Les: Et av de viktigste ledd i USA's, Japans og Vest-Europas utbyttingsstrategi.) avholdt i september sin årlige kongress i København. Delegatene med venner, familie og andre sympatisører, ca. 3000 fra over 100 land, ble invitert i feite middager, cocktailselskaper og pompøse gallaforestillinger, slik skikk og bruk er når stor-borgerskapet setter seg rundt konferansebordet, denne gang for å agere »u-hjelpere». Og der satt de – i god avstand fra verdens sultne og mest undertrykte folk.

Men de av gjestene som trodde at »samaritaner-politikken» deres ble slukt rått av det danske folket, ble på en militant måte rystet ut av sine illusjoner. De galla-kledte delegatene fikk stifte bekjentskap med helt andre cocktails, slike med øyeblikkelig virkning, sjøl om disse ikke på noen måte kan sammenlignes med den typen som i årevis, daglig, er blitt pøst ned over det vietnamesiske folket. Med Verdensbankens nåværende president, tidligere forsvarsminister Robert McNamara's velsignelse.

Men andre, deriblant de danske myndighetene, visste svært godt at svært mange dansker hadde gjennomskuet alt det fine pratet om »støtte til økonomisk vekst», »fordeling av godene» osv. Derfor hadde politi-ledelsen på forhånd iverksatt de strengeste »sikkerhetstiltak» siden siste verdenskrig, dvs. mer enn 1200 politimenn var mobilisert for å beskytte »u-hjelperne» mot eventuelle demonstranter.

»VOLDSOMME OPPTØYER»

Norske aviser var fulle av reportasjer om ville gatekamper, rebelske demonstranter, ruteknusing osv. I Arbeiderbladet ble en møtt med overskrifter som »Ville gerilja-angrep i Københavns gater.» og »Voldsomme opptøyer siden krigen.» Leserne får uvegerlig det inntrykket at her var »yrkespøbelen» ute og gikk igjen.

Det er riktig og beklagelig at det var store skader både på personer og materielle verdier. Dette skyldes bl. a. en uriktig og uansvarlig holdning hos enkelte av demonstrantene. Men det skyldes også en minst like uansvarlig holdning fra politiets side. Når politiet f. eks. setter full gass på motorsyklene og kjører midt inn i folkemengden, må det bli bråk og skader. Vi har flere lignende eksempler (om ikke fullt så grelle) fra fredelige demonstrasjoner i Norge.

I den danske avisa Politiken går det klart fram at politiet ikke la noe i mellom under »kampens hete»: »Et stort antall turister som var meget opphisset over betjentenes framferd, ble drevet vekk sammen med demonstrantene.»

En del fornuftige betjenter nekta da også å adlyde en av de brutale ordrene. Dagbladet skrev: »Ukebladet NB opplyser i dag at 30 politimenn på motorsykel nektet å følge politiledelsens ordre om å gripe kraftig inn midt under opptøyene. De 30 erklærte at de ikke ville kjøre inn i folkemengden på motorsyklene sine slik de hadde fått ordre om. De satte fra seg maskinene og tilbød seg å gå til aksjon til fots. Denne vegringen innenfor politikorpset har vært ukjent helt til opplysningene kom i NB i dag. Politiets ledelse avslår å kommentere meldingen, den skal bli undersøkt som et ledd i en mer omfattende intern politigjennomgåelse av hele Verdensbankaksjonen.»

HETSEN ER TILSLØRING!

Det er ingen tilfeldighet at det norske informasjonsapparatet stort sett prøver å gi inntrykk av at dette var reine opptøyer. På den måten kan en indirekte skjule hovedsaken i hele Verdensbank-aksjonen, *kritikken*. For den er farlig. Store deler av folket kunne komme til å tro at det var noe i den, at Verdensbanken ikke er så bra som den gir seg ut for.

På et stort folkemøte 21. september holdt bl. a. Sara Lidman en tale. I det følgende gjengir vi, utfylt med korte, egne kommentarer, noen klipp fra den (kilde: Orientering 10/10):

»Verdensbanken ble dannet på initiativ fra USA. USA har, som bankens største aksjonær, flertallet av stemmene i et styre som har gitt sin formann i oppdrag å trekke opp retningslinjene for bankens virksomhet. La oss høre hvordan en av

McNamara's forgjengere som president, Eugene Black, motiverte u-hjelpen:

»Våre hjelpeorganer for utlandet inne-bærer en avgjort fordel for amerikansk næringsliv. De tre viktigste fordelene er: 1) U-hjelpen framskaffer et vesentlig og umiddelbart marked for USA's varer og tjenester. 2) U-hjelp stimulerer utviklingen av nye markeder utenlands for amerikanske firmaer, og 3) U-hjelpen orienterer mottakerlandenes økonomi i retning av et system bygd på fri foretak-somhet, og der kan USA-firmaene blomstre.»

Samtidig som Black var president i Verdensbanken satt han i styret for Chase Manhattan Bank og var altså godt informert om de vilkår et Rockefeller-firma stiller for sin blomstring.

Så glassklar tale er det sjelden en ser eksempler på, her har vi bakgrunnen for storkapitalistenes u-hjelpsiver i et nøtteskall. Når McNamara snakker om å an-vende moralsk opprusting, og vår rettferdighetssans overfor u-landenes folk (Åpninga av VB-møtet, Politiken 22/9), er det ikke godt å vite om en skal le eller gråte.»

Det neste sitatet Sara Lidman bruker, illustrerer godt hvordan imperialistene sørger for å integrere hele »u-hjelps»-systemet slik at det best mulig skal kunne tjene deres interesser. Den samme Eugene Black trakk opp retningslinjene for et nytt organ, Den asiatiske utviklings-banken (ADB), slik: »Ettersom den virkelige grensen for utviklingsfinansiering ikke er penger, men sunne og vel forberedte prosjekter, må ADB tilpasse sin rolle til Verdensbankens og de forskjellige to-sidige bistandsprogrammenes – og da spesielt USA's.»

HVORDAN VIRKER VERDENSBANKEN OG ADB I PRAKSIS?

»La oss se på Thailand. Denne stat blir styrt av en militærjunta som for å kunne eksistere er helt avhengig av USA. Regjeringsorganet Washington Post, som i en artikkel nevnte diktaturet og korrupsjonen i Thailand, konkluderte:

»Denne styreform passer oss best fordi det er forutsetningen for at vi skal få ha våre militærbase der.»

Alle vet nå at USA har 8 kjempestore militærbase der sammen med 50 000 soldater. Videre at USA fortsetter oppbyggingen av base og kaserner som skal kunne ta i mot 100 000 USA-soldater. At hovedkvarteret for Green Berets i Sørøst-Asia er blitt flyttet fra Okinawa til Lopburi i Thailand. At USA har hatt et angangspunkt i basene i Thailand for opptil 80 % av alle de siste tre års ombetokter mot Vietnam og Laos. I de store USA-tidsskriftene snakker man

åpent om at Thailand blir forvandlet til en eneste stor militærbase for USA i Sørøst-Asia. Samtidig utdanner USA politistyrker og en regjeringstro hær i Thailand etter de samme retningslinjer som i Saigon. Og Bangkok-tropper har allerede – utstyrt med USA-helikoptre og Dow Chemicals napalm – begynt jakten på bøndene i Nord-Thailand.

Denne totale okkupasjon og mobilisering kalles for USA's to-sidige utviklingsbistand til Thailand.

Har da Verdensbanken deltatt i byggingen av USA's militærbase i Thailand? Å nei, men samtidig som USA bygde basene bevilget Verdensbanken lån etter lån til Thailand for å bygge de veiene som forbinder basene med hverandre.

Sverige og Danmark har bidratt med lån til disse prosjektene, og svenske og danske firmaer har tatt på seg å bygge deler av disse veiene. Ingen benekter at Bangkok-regimet i virkeligheten befinner seg i krig, dels med Vietnam og Laos, dels med motstandsbevegelsen innenlands. I ethvert krigførende land pleier man å se på veiene som like viktig for de militære som ammunisjon. De land som har vært med på å bygge veier i Thailand har i virkeligheten gitt militærhjelp til USA, hvor mye våre regjeringer enn hevder at i Thailand frakter man bare poteter på landeveiene.»

BEKJEMP VERDENSBANKEN!

Et annet sitat, denne gangen av sjølveste president McNamara, gir ytterligere innblikk i filosofien bak slike organisasjoner som Verdensbanken. I boka »The Essence of Security» sier han:

»På samme måte som kollektiv sikkerhet er den eneste fornuftige strategien i en verden der den ene halvdel er fri og den andre halvdel er totalitær, er kollektiv hjelpevirksomhet den eneste fornuftige strategien i en verden der den ene halvdel er velnært og den andre halv-

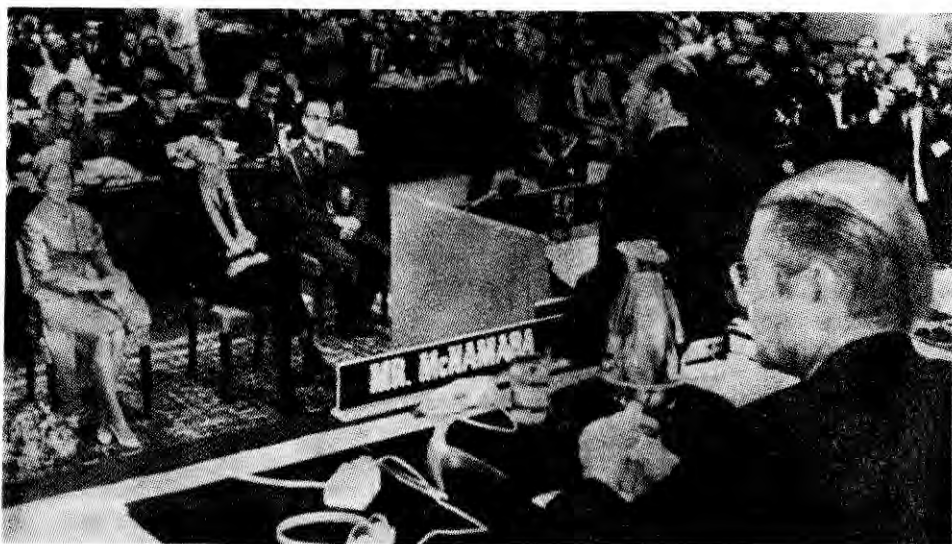

delen sultende. Kollektiv sikkerhet og kollektiv utviklingshjelp er ikke annet enn to sider av samme sak.»

Mac har så rett. Det så vi i Thailand-eksemplet. Han gir oss her den rene leksjonen i imperialistisk strategi. Med »kollektiv sikkerhet» menes slike organisasjoner som NATO og SEATO som skal »sikre verdens frie befolkning mot kommunistisk aggresjon», dvs. sikre imperialistene mot at folkene reiser seg mot undertrykkinga og utbyttinga deres, slik f. eks. det vietnamesiske folket har gjort.

Vi må kjempe mot Verdensbanken og McNamara, akkurat som vi må bekjempe NATO og USA-imperialistene, fordi dette er to sider av samme sak, som McNamara sjøl sier det.

Det er ikke utviklingshjelp å støtte Verdensbanken. En virkelig utviklingshjelp er å støtte folkene som reiser seg for å kaste av seg imperialismens åk. Derfor støtter vi FNL og Vietnams folk på dets egne vilkår.

McNamara på møte i Verdensbanken

EEC MOT VERDENS FOLK

EEC's politikk mot »den tredje verden» utmerker seg ved to ting: En dårlig maskert fortsettelse av det koloniale forholdet med i noen grad minska politisk, men til gjengjeld i økende grad økonomisk makt over de tidligere koloniene. Videre en utvidelse av det europeiske virkeområdet. Assosiasjon til EEC innebærer bl. a. at restriksjoner mot etablering av EEC-landenes selskaper i u-landa ikke kan gjennomføres. Dette forholdet er naturligvis i teorien gjensidig, — Dahomey, Øvre Volta, Tsjad og Niger får også lettere for å investere i Vest-europa...

Assosiasjon- og preferanseavtalene når stadig flere land. Steg for steg bygger EEC opp sitt imperium — hele tida på EEC's vilkår. Det var Frankrike, som under trussel om å forlate forhandlingene for Roma-traktaten ble undertegna, som fikk gjennom krav om tilslutning fra koloniene. Tilslutningen skulle ha form av en assosiering, hvis grunnregler finnes i Roma-traktatens fjerde del. Her finner en høystemte løfter om økonomiske forbindelser etc. Men det reelle innholdet i reglene er som nevnt et ganske annet.

I 1962 ble 18 selvstendige afrikanske stater tilsluttet, bl. a. mange tidligere franske kolonier. Avtalen skulle ført til senkning i EEC-landa's innførselsavgift på varer fra de assosierte landa. Men når det gjelder varer som kan konkurrere med EEC's egen overskuddsproduksjon er senkningen i innførselsavgiften minimal. Dette gjelder sukker, ris, maniok, kjøtt, tobakk og fettvarer.

De assosierte landa får en del bidrag til utbygging av landa, men i første rekke gjelder det franske interesseområder der

det enda sitter fransk ekspertise. Hovedparten av bidraget går til franske selskaper som får anbud og leveranser til utbygging i u-landa.

Hva betyr det i virkeligheten for folka i utviklingslanda å være tilknyttet EEC. De som styrer i u-landa hører gjerne til overklassen og holder folket nede med hard hand. Militærdiktaturene får våpenhjelp og annen støtte fra EEC-landa, på den måten kan uro i folket lettere slås ned.

Vi har et avskrekkende eksempel i den afrikanske republikken Tsjad. I Friheten 40/70 står det: Da franskmennene trakk seg ut av Tsjad i 1960, etter 69 års kolonivelde, overlot de styret til en nasjonal administrasjon som de selv hadde plassert ved makten. Denne arven har ikke vært av det gode: Landet mangler industri, og hovedproduksjonen, bomull, var ikke lønnsom, og krevde statsbidrag. Valutasirkulasjonen var begrenset i så stor grad at nasjonalbudsjettet helt var avhengig av Frankrike. Hittil er intet av dette forandret. Som en logisk følge av en slik politikk har de få studentene ikke noe universitet innen landets grenser, turister kan ikke lokkes til Tsjad fordi det ikke fins noe landeveisnett, televisjon er ukjent og de 20 prosent av landets 3,5 millioner innbyggere som kan lese har ingen aviser å lese i.

President Francois Tombalbaye møter stor motstand i folket og det er danna en sterk frigjøringsfront FROLINA. Men presidenten mener at det beste midlet for å opprettholde lov og orden er å holde fast på det føydale samfunnsystemet. Flere ganger har han fått hjelp av franske styrker for å holde FROLINA i sjakk.

Men det er pinlig for Frankrike at det stadig blir offentliggjort meldinger om franske soldater som er falt. Derfor vil de antakelig lære opp Tsjads regjerings-soldater til å kjempe bedre og gi dem mye utstyr a la Nixon's vietnamiserings-politikk.

Det viser seg altså at så lenge Tsjad er tilknyttet EEC vil det være vanskelig for befolkninga å komme ut av fattigdommen, analfabetismen og undertrykkinga. Frankrike har ikke interesse av at Tsjad blir noe annet enn et underutvikla land, råvaremarked, strategisk festepunkt og betryggende eksempel for andre militærdiktaturer som er tilknyttet EEC.

EEC er verdens største importør av råvarer (7,2 milliarder dollar i 1968). Det er nødvendig å ha en sikker tilgang på råvarer, derfor sier Kommisjonen, EEC's bestemmende organ, at EEC som USA og Japan, må drive en mer aktiv politikk for å få tilgang til kontroll over interessante råvarekilder utenfor fellesskapet. Med andre ord bør EEC ifølge Kommisjonen se til at man får direkte kontroll over gruver, oljekilder og liknende i u-landa...

I Asia og Latin-Amerika er det foreløpig oppnådd avtaler med Iran, India og Pakistan, samt Uruguay om jordbruks-avtaler.

Det synes som EEC's imperium vil utvides til Latin-Amerika og Asia i løpet av 70-åra hvis medlemskapsforhandlingene med Storbritannia blir brakt »vel i havn». Da vil bl. a. en mengde av samveldelanda automatisk bli knyttet til EEC.

USA I EEC

Dannelsen av EEC 1. januar 1958 førte til en voldsom interesse for Europa fra den amerikanske monopolkapitalen. Istedenfor å motvirke økt amerikansk kontroll over industrien i Europa, førte EEC til at de amerikanske monopol-konsernene kjøpte opp bedrifter eller oppretta datterselskaper innen EEC-området for å unngå de ytre tollmurene. I perioden fra 1958 til 1966 startet mer enn 2100 amerikanske selskaper opp virksomhet i Europa.

Hva betyr dette for oss i Norge? Vi veit at USA-monopolene allerede har tatt godt til seg av norsk industri, særlig aluminiumsindustrien. I 1967 var det norske aksjer på amerikanske hender for 302,4 millioner kroner (markedsverdien er om lag det dobbelte): USA-selskapene står for

28-29 % av utenlandske investeringer i Norge. Javel, kan noen si, det er vel og bra å få hjelp av amerikansk ekspertise og kapital. På den måten kan vi i Norge også ta del i den internasjonale utviklinga i industrien.

Det vi vil stille et stort spørsmålstegn ved, er om vanlige arbeidsfolk er tjent med denne utviklinga. For det første, den amerikanske kapitalen som er kommet til Norge, har i det vesentlige gått til styrking av NATO-forsvaret. Det vanlige er at den amerikanske storkapitalen gjør seg enda feitere på bekostning av oss i Norge. For det andre er det ikke hvilkensomhelst eksperthjelp vi får fra Onkel Sam. Den norske bedriftsledelsen lærer bl. a. hvordan den skal rasjonalisere mer effektivt, slik at utgiftene til arbeidslønner kan skjæres ned. Storkapitalen i USA har bare ett ønske; størst mulig profit.

Dette forsøker de å oppnå på bekostning av arbeiderne. Flere og flere bedrif-

ter i Norge har gjennomført ei organisering etter metoder som skal ødelegge solidariteten mellom arbeiderne. Slike organisasjonsformer er fra før særlig utvikla i USA, men kommer mer og mer i bruk i Norge. En viktig del av et slikt opplegg er de nye lønnsystemene som nå blir innført i store deler av industrien, men visse bedrifter har nå gått enda lenger. Ved oljeraffineriet til det amerikanske oljekonsernet ESSO på Slagen-tangen ved Tonsberg er de kommet så langt at klager og rapporter på arbeidskamerater blir premiert med lønnstillegg.

Arbeiderne blir ansatt som funksjonærer, og plassert i en av 10 lønnsgrupper. Innafor hver lønnsgruppe er det 5 undergrupper. Lønna blir fastsatt for et år om gangen ved personvurdering fra de overordnede si side. Dette er typisk »splitt og hersk»-system hvor ingen av de ansatte vet hva arbeidskameratene har i lønn, og de som smisker ekstra bra far sakalte

tryne-tillegg. De som ikke finner seg i systemet, blir satt nederst på lønnskalaen og må regne med oppsigelse. Det er heller ikke lov å organisere seg, så det er en lett sak for bedriften å kvitte seg med »bry-somme» elementer.

A/S Norsk Esso har det amerikanske selskapet Standard Oil (of New Jersey) som eneste eier. Dette konsernet er det tredje største i verden, og det er den største skipsrederen i verden.

Det som skjer på Slagentangen, er USA-imperialisme på norsk jord i praksis, og det er tydelig at norske arbeidere ikke er tjent med det.

I Norge er motstanden mot USA-monopolene reist i og med den vellykka streiken til Sauda-arbeiderne. Det er som kjent et amerikansk styrt selskap som har

kontrollen over fabrikken på Sauda. Seieren for de streikende omhusarbeiderne var et slag mot storkapitalen. LO's formann, Aspengren, var svært bekymra for hvor lenge de nord-amerikanske monopolkapitalistene kunne tåle en slik streik. Solidaritetskomiteen for Vietnam har i sitt program understreka sammenhengen mellom kampen mot USA-imperialismen i Norge og i Vietnam. I Vietnam har den undertrykte befolkninga måttet ty til militær kamp for å forsvare seg mot imperialismens overgrep. I Norge blir kampen ført med mer fredelige midler. Norske og utenlandske NATO-styrker står klare til å slå ned motstand i folket, men det har ikke vært nødvendig å bruke slike midler enda. Et norsk medlemskap i EEC vil bety ei

alvorlig opptrapping av vest-europeisk og amerikansk monopolkapital i Norge.

I den siste tida er de amerikanske investeringene i EEC-området ytterligere økt. Tirsdag 18. august kom en rapport fra Kommisjonen om amerikansk investeringsvirksomhet i Europa. Etter vurderingene i Brussel har de amerikanske investeringene steget med 25 % i dette året. Det heter også at fra 1950 til 1966 har amerikanske investeringer i EEC-området økt med 297 %.

Det er vanskelig å trekke noen annen konklusjon enn at større og større deler av det norske folket vil få føle på kroppen hva imperialismen er i praksis.

Solkom vil stille seg på folkets side og være et redskap i dets kamp for frigjøring fra imperialismen.

EEC TRUER VÅRE LIVSINTERESSER

Dette gardsbruket ved Tinnsjøen i Telemark måtte fraflyttes i 1968.

De økonomiske retningslinjene og strukturen i Romatraktaten vil gi bedre muligheter for konsentrasjon av kapital. På den måten blir kapitalinteressene styrka på bekostning av det arbeidende folket i medlemslanda. Et eksempel på dette er det felles skattesystemet med merverdiavgift (MOMS), som alle landa i EEC må godta. Samtidig får aksjeselskapene mindre avgift på investeringer og lettelsler på selskapsskatten.

Hva er det som skjer i Norge i dag? Momsen er innført. Prisstiginga har spist opp tillegget fra lønnsoppgjøret og mer enn det. Landsdelsplanene for Vestlandet, Østlandet og andre deler av landet vil svinge folk til å legge ned gardsbruk under 100 da. og til å forlate fiskeredskapen, for å flytte inn til tettstedene. Dette er norsk distriktutbygging i praksis, og ikke ulikt det som skjer i EEC-landa. Den eneste forskjell er at sentraliseringa er mye sterkere enn i Norge. Bygdefolket blir flyttbar arbeidskraft som er svært nyttig for storindustrien. Men i tettstedene og storbyene er det alt nå svært vanskelig å få et sted å bo, hvis en vil ha

noe igjen etter å ha betalt husleia. Det vi kan vente, er arbeidsbrakker og slumliknende forhold for mange av innflytterne. Innenfor EEC vil det norske jordbruket miste de livsviktige subsidiene fra staten og bli utsatt for konkurranse fra de andre EEC-landa som produserer mye billigere landbruksprodukter. Norsk EEC-medlemsskap vil ikke bety annet enn ruin for bygdefolket. Men storkapitalen ser på det som en nødvendighet.

Som vi ser, er staten og storkapitalen i Norge i full gang med å legge forholda til rette for norsk medlemsskap i EEC. Det er ingen tvil om at de har satt fart i strukturrasjonaliseringa i Norge.

De økonomiske framstøta vil bli fulgt av politiske med sikte på å underlegge de nasjonale politiske organa under byråkratiet i Brussel, som er diktert av de monopolkapitalistiske selskapene. Folkets interesseorganisasjoner vil miste sin innflytelse, og folkets maktposisjoner vil bli undergravd.

Solidaritetskomiteen for Vietnam vil som en anti-imperialistisk organisasjon slutte opp om kampen mot EEC. I

Solkoms program står det: »Solkom støtter ethvert folks rett til nasjonal uavhengighet og rett til å bestemme over sitt lands framtidige skjebne uten noen som helst innblanding fra imperialistiske stater.»

På samme måte som Solkom støtter det vietnamesiske folkets rett til nasjonal suverenitet vil vi kjempe mot ethvert imperialistisk angrep mot folkets interesser, enten det skjer ved militær intervensjon som i Vietnam eller ved økonomiske framstøt som i EEC. Solkom har allerede tatt opp kampen mot USA-imperialismen i Norge i alle dens former, også slik den viser seg ved oppkjøp av norske arbeidsplasser etc. I EEC er angriperen en allianse av europeiske og amerikanske imperialistiske selskaper. Det vil være helt i tråd med Solkoms anti-imperialistiske målsetting å ta del i kampen mot disse imperialistiske forbundsfellene, som både truer oss og folket i de undertrykte landa. Men Solkom konsentrerer seg først og fremst om kampen i Sørøst-Asia, derfor vil ikke kampen mot EEC bli noen hovedsak for Solkom. Men i den utstrekning det er mulig, vil vi samarbeide med andre organisasjoner under fullstendig frihet til kritikk og uten å oppgi vårt politiske og organisatoriske grunnlag.

Ut fra Solkoms erfaringer bør kampen føres ut fra enhetsfrontens prinsipper.

Ta del i kampen mot EEC. Vi må slutte oss sammen til forsvar for våre livsinteresser. Imperialistenes angrep må slås tilbake.

I Vietnam har et lite folk vist vei ved å stå i mot verdens største imperialistiske makt.

"GREEN BERETS" - DOLLAR \$\$

I slutten av 1961 fikk «Green Berets» i oppdrag av Kennedyadministrasjonen å utdanne og sette sør-vietnamesiske terrorister inn mot FNL's frigjøringsstyrker. I Norge 1970 vises filmen «Green Berets» på norske kinoer. Med John Wayne i hovedrollen blir «Grønnluene» framstilt som helter i motsetning til de grusomme og ondskapsfulle «Vietcongsoldatene». Men «Green Berets» er uønsket og møter sterk motstand både i Vietnam og Norge.

USA's utenriksminister, John Foster Dulles satte i 1952 fart i sin oppdemningspolitikk mot sosialismen. Broren, CIA-sjefen Allan Dulles begynte innfor ramma av en strategi for dollarmonopolene med å sette opp «spesialstyrker», som det hemmelige politiet øvde en stor innflytelse på i de følgende åra.

ERFARINGER FRA NAZI-ARMEEN

Til å begynne med besto de såkalte «Green Berets» av 1800 mann, som kan betegnes som en gjeng kontra-revolusjonære individer med tvilsom fortid. To navn kan nevnes som typiske eksempler. Blant de eldste sjefene i «spesialstyrkene» tilhører Fritz Scharne, tidligere major i Hitlers fascistiske hærstyrker. Han skryter av å ha deltatt i oppbyggingen av «Hitlerjugend» (Hitlers ungdomsorganisasjon). Den finskfødte Sven Konic kjempet allerede i 1939–40 i vinterfelttoget mot Sovjet-hæren og var siden i to år med nazi-armeen ved østfronten. Han møtte «Grønnluene» første gang under et slagmål i et vertshus i Vest-Tyskland. I dag er han kaptein for disse troppene, og blir betegnet som en idealtipe blant spesialstyrkenes offiserer.

At folk med en slik fortid blir valgt ut, er ikke tilfeldig. Deres oppgave består i å ale opp og utdanne terrorister for kontra-revolusjonær eksport. Grunnutdannelsen får «Spesialstyrkene» i Fort Braggs i Nord Carolina, USA. På programmet står: Våpenlære, spionasje, sprengning og andre ødeleggelsesformer. Særlig blir det lagt vekt på psykologiske operasjoner for å øve innflytelse på allierte, nøytrale og fiendtlige folkegrupper, for å vinne dem for USA-imperialismens politikk. Alle er utlærte fallskjermhoppere og behersker minst et fremmed språk. De lærer de mest umenneskelige forhørsmetoder.

UMENNESKELIGE FORHØRSMETODER

Donald Duncan, en tidligere soldat i «spesialstyrkene», som nå har brutt med

dem, forteller følgende om drilløvelsene i Fort Bragg: «Vi lærte det gamle torturmidlet med vekslende kaldt og varmt vann, eller hvordan man på en høyst utpekulert måte kunne ødelegge kjønnsorganene på en mann med en tang. Ledelsen for «spesialstyrkene» lærer soldatene dette og enda verre ting. Da vi spurte direkte om vi sjøl skulle anvende slike metoder, fikk vi følgende sarkastiske svar: «Vi kan ikke direkte befale dere til å gjøre det. De amerikanske mødrene ville ikke være enige i det. «Green Berets» var i Guatemala i 1954, i den mislykte invasjonen i «Grisebukta på Cuba 1961 og er nå i Vietnam. «Green Berets» har spilt en viktig rolle for venner av USA i Afrika, Asia og Latin-Amerika under borgerkriger. De har hjulpet til i Sør-Korea, Taiwan, Thailand, Irak, Panama. Overalt hvor USA ved hjelp av CIA (det amerikanske etterretningsvesenet), har styrtet progressive regjeringer, har Green Berets vært gode å ty til.

USA's «spesialstyrker» som på grunn av sine grønne luer kalles «Green Berets» har sitt senter i Fort Bragg hvor det er 3000 mann. Dette senteret bærer tittelen «John F. Kennedys spesielle krigssenter». I Sør-Vietnam og Laos er det 3000 mann, i Thailand 400 mann, Panamas kanalsone 800 mann og i Bad Tölz, Vest-Tyskland 750 mann. Bad Tölz er operasjonssenter for innsats i Europa.

Daværende president John F. Kennedy konkretiserte i 1962 hvilket oppdrag «Green Berets» skulle ha innen USA-imperialismens strategi. Ifølge dette er de ikke soldater i vanlig forstand. Derimot er de valgt ut til politisk, propagandistisk og vitenskapelig krigføring og til å anvende geriljatakikk.

Et eksempel fra «Green Berets» virke i Vietnam. I slutten av 1961 fikk Green Berets i oppdrag av Kennedy-administrasjonen å utdanne og sette i sving sør-vietnamesiske terrorister. De kunne ikke regne med å finne frivillige. Hvordan en viss kaptein Brandy Martell rekrutterte ei gruppe, ble beskrevet av en amerikansk reporter på følgende måte: «Brandy visste hvordan det så ut i fengslene i Saigon. Han fikk den gode ideen, at noen av de yngre fangene kunne løslates. . . Til slutt hadde han fått ca. 100 mann av fangemassen — tjuver, sedelighetsforbrytere, drankere, narkotikaforhandlere, halliker og mordere. Dette kompaniet fra Saigon lot etter hver trefning sin forkjærlighet for lemlesting av lik få fritt spillerom. Etter hvert fikk «spesialstyrkene» i stand sin egen støttearme i Sør-Vietnam og Laos, 40.000 mann fra de irregulære sivile forsvarshetene.»

«Green Berets» torturerer og myrder fanger. De kaster ned fallskjermmer med forgiftede matvarer og forsøker å smugle preparerte våpen som eksploderer ved

bruk, inn i leirene til frigjøringsstyrkene. «Green Berets» er foregangsmenn for slike krigsforbrytelser som massakrene i Song My.

USA's visepresident Spiro Agnew erklærte ved et besøk i Sør-Vietnam uttrykkelig til «spesial-morderne»: «Folk hjemme er fordømt stolte over det dere gjør her.» I februar 1970 ble det kjent at de drev med infiltrasjonsarbeide i Kambodsja. Sikkert som et ledd i forberedelsene til Lon Nols reaksjonære kupp.

Hvordan er det så mulig å framstille disse spesialistene i tortur og mord som helter o. l. Jo, siden Kennedy er de blitt feiret som symboler på «menneskelighet» og «forbilder for den amerikanske nasjon». I Johnsons tid ble 4,5 millioner av boka «Green Berets» gitt ut. Ei bok som forherliger «Green Berets» som verdens redningsmenn. Seinere har John Wayne med hjelp av Pentagon (USA's forsvarsdepartement) laget en film med samme tema.

Denne filmen framstiller «Green Berets» som snille, humane hjelpere for det stakars, lidende vietnamesiske folket. Skurkene er de sadistiske, umenneskelige Vietcong-soldatene, som ikke skyr noe middel for å nå sine mål. De farer fram mot sivilbefolkninga som udyr, dreper uskyl-dige kvinner og barn. Heldigvis kommer John Wayne og hans soldater og hjelper

TÅREGASS og KØLLER mot yrkespøbelen

Voldsomme OPPTØYER i ELVERUM

Reportasje: Ottar Bergset — Snorre Vold

De sto til med Elverum-kinoen i går kveld. Over 100 «hussobol» fra hovedstaden sammen med et fåtall verdende lærere ga en ubegreiflig oppvisning av sin omfatning av demokrati og en lekisjon om hvordan man skal skape fred i verden. Disse politimenn var en stund i reell livsfare. Etter store provokasjoner måtte de ty til ballene og «hussobol» for å få situasjonen under kontroll. Et par av demonstrantene ble skadet og åtte arrestert. Børre forestillingens på «Green Berets» ble imidlertid kjent til tross for voldsomme aksjoner der politifolk fra Elverum, Trondheim og Åmot ble brakte sikkerhetsleire. Politifolk ble vænnet, og som en siste bilan fra «fredens forkjennere» sto et avbruttet innhold i det ene øyeblikk.

Demonstrasjonene ble av en av deltagere betegnet som voldsomme sun i Arendal. Ved demonstrasjonens begynnelse var i alt 22 politimenn på plass etter at det kom forsterkninger på sin mann pluss en skifter fra Hamar. Politifolk et stikkende møte med et par fra den store, stygge verden. I cellene fortsatte pøbelen å hyle som ville dyr, og de fleste hører antagelig hjemme på psykiatrisk klinikk. Kampen ble fortsatt etter at det ble forfattet.

KLIPP FRA "ØSTLENDINGEN" (27/4-70)

landsbybefolkninga så godt de kan. Filmen er ei grov forvrengning av virkeligheten. Men den er smart laget og et utpekult propagandaframstøt fra USA-imperialistene. Det er denne filmen som nå møtes med demonstrasjoner og protest-aksjoner overalt hvor den blir vist i Norge.

Filmen «Green Berets» er et forsøk på å tilsløre USA's virkelige hensikter i

Vietnam, en film på linje med Goebbels' nazi-reklame i mellomkrigstida. Filmens levetid i Norge må bli så kort som mulig, dvs. vi kan ikke tillate slik fascist-propaganda vist på norske kinoer. I Oslo, Arendal, Haugesund, Levanger, Narvik, Harstad, Elverum og Stavanger, overalt har filmen møtt motstand. Sist i Stavanger.

Tumult under Green Berets-forestilling:

43 unge demonstranter arrestert av politiet

Steinar Gullvåg

43 demonstranter ble arrestert i går kveld etter at de hadde ropt slagord og heist transparenter inne i kinosalen under kvel-

dens første forestilling av filmen «Green Berets». I Folketeatret Politiet måtte dels bære, dels slepe en del av demonstrantene ut i politibilene som en tid gikk i fast rute mellom

Folketeatret og politikkam- meret. Etter det Rogalands Avis erfarer, var det nesten like mange politi- folk i kinoen en tid som det var demonstranter! Det var omtrent 40 min.

etter at filmen startet at demonstrantene aksjoner- te. De FNL-flagget ble vist på lærretet, brøt det los taktfaste kamprop. «Seier til FNL» ropte demon- Forts. nest siste side — 1

Pressekortet fratatt arbeidende journalist

Rapporteres til presseforbundet

Steinar Gullvåg

tumult under demonstras-

han skulle fortsette i kin-

Knut S. Vindtallat (foto)

Aksjonen i Folketeatret begynte etter ca. 40 minutters spilletid, der en scene viser amerikanske helikoptre som bomber en nord-vietnamesisk pontongbru. Ungdommene hadde sett filmen på en tidligere forestilling, og avtalt at nettopp denne scenen skulle utløse protesten.

Noen løp opp på scenen med et FNL-flagg, mens de andre samlet seg mot midten av salen, og ropte kampprop for frigjøringsbevegelsen.

»The Green Berets» har stort sett ført til demonstrasjoner over alt hvor den har vært vist. Filmen er blitt stemplet som geme og tåpelig i sitt forsøk på forherlige den amerikanske krigføringen i Vietnam, og reaksjo-

nene mot den har vært særlig sterke etter My Lai.

47 ungdommer ble arrestert i forbindelse med en demonstrasjon mot den amerikanske filmen »The Green Berets», under kveldens første forestilling i går. Tre ungdommer ble løslatt etter kort tid, mens de andre slapp ut fra Stavanger politikammer senere på kvelden, mellom klokka 23 og 24.

Gårsdagens demonstranter i Folketeatret favnet over et vidt politisk spekter. De fleste som var organisert politisk, var medlemmer av SUF, SFU og Solidaritetskomiteen for Vietnam, mens en rekke andre var uavhengige.

Aksjonen har vært planlagt helt siden »The Green Berets» ble satt opp på norske kinoer. Aksjonsplanen har med andre ord vært holdt varm i flere måneder, med støtte i Stavangers skolemiljø og blant andre unge.

Politiet hadde fire mann i salen i regulær tjeneste, samt like mange som så filmen på fritida. Alle var i sivil. I tillegg var åtte mann i beredskap på politikammeret, og dessuten har flere biler med politifolk kommet til etter hvert som meldingen om demonstrasjonen gikk ut på politiets radionett.

Vaktene i Folketeatret sier til Aftenbladet at det ikke tok mer enn fem minutter fra demonstra-

sjonen begynte og til salen var ryddet.

— Vi kommer ikke til å stanse »The Green Berets», sier kinosjef Alf R. Jensen til Aftenbladet.

— Mener De det er påkrevd å få vist den?

— Nei, men jeg mener det er påkrevd å vise at vi kjører hva vi vil på kinoen. Ingen skal ved hjelp av uparlamentariske midler tvinge oss til noe annet, sier kinosjefen.

— Er det kinematografene som har bedt om politivakthold i Folketeatret?

— Vi har ikke bedt om politi.

politiet registrerer

pressemelding

Den siste tida har det i en del aviser vært artikler om fotoregistrering av lovlige demonstrasjoner for arkivering ved politikammerene. Ifølge Arbeiderbladet 2/11 har justisminister Endresen til Rogaland Avis benektet at dette foregår.

Solidaritetskomiteen for Vietnam arrangerer gjennom sine lokale grupper hvert år flere demonstrasjoner mot USA-imperialismens krig i Vietnam.

Vår erfaring fra disse arrangementene er at en slik registrering foregår både av politifotografer og ved hjelp av pressefotografer. Arresterte demonstranter har på Victoria Terrasse i Oslo blitt forelagt oversiktsbilder fra demonstrasjoner og blitt bedt om å identifisere »spesielle» personer politiet er interessert i. Dette skjedde sist med en som ble arrestert i forbindelse med demonstrasjonen foran Oslo Tinghus 27. mai i år.

Arbeiderbladet kan 10/6 fortelle om arrestasjon av en lærer på bakgrunn av fotografier tatt under demonstrasjonen 8. mai mot USA's invasjon i Kambodsja.

Politikonstabel Johan P. Rock Løwer ved Victoria Terrasse har regelmessig fotografert demonstranter fra sommeren 1969. Den lovlige demonstrasjonen mot filmen »Green Berets» foran Rosenborg Kino juni 1969. Vietnam-uke demonstrasjonen 26. 10, demonstrasjonen i anledning FNL 9 år 19. desember 1969. Videre Vietnam-uke demonstrasjonen 17. 4. i år. Utenfor Tinghuset 27/5 var han assistert av overkonstabel P. Andersen og konstabel E. Sundvor som var utstyrt med Super 8 mm filmopptaker med zoom-

linse. Disse eksemplene kan utvides både når det gjelder antall anledninger og antall »overvåkere».

På bakgrunn av disse fakta kan vi ikke feste lit til justisministerens forklaringer om at registrering ikke finner sted. I så fall ber vi om en kommentar til de eksempler vi her har nevnt.

Samtidig vil vi protestere mot den kriminalisering av folk som demonstrerer mot USA's krig som her finner sted.

Vi vil oppfordre både politikonstabler og pressefotografer å nekte å utføre slike tjenester for USA-imperialismens løpegutter i Norge.

Vi vil be aviser som bringer fotografier av demonstranter om å gjøre ansiktene uidentifiserbare.

Landsstyret i
Solidaritetskomiteen for Vietnam
Dag Nicolaisen (form.)

Politibetjent i Overvåknings-tjenesten, Erling Sundvor.

Overvåkingsagent

Johan Petter Rock Løwer er 30–35 år gammel. Ca. 190–195 cm høy, og vekten er anslått til 75–80 kg, opplyser vår kilde. Mannen har blondt hår og langt, smalt ansikt. Vi ber leserne være oppmerksom på denne mannen for framtida og unngå han. Sammen med andre agenter er hans oppgave å kartlegge progressive til Sikkerhetspolitiets personarkiv.

Politioverkonstabel i Overvåknings-tjenesten, Paul Andersen.

brev fra leserne:

I redaksjonen har vi hatt grundige diskusjoner om For Vietnams stilling i enhetsfronten og spesielt forholdet mellom de som i hovedsak skriver bladet og de som leser og forhåpentligvis bruker det. Særlig har vi hatt inntrykk av at redaksjonen, og dermed For Vietnam er blitt stående for isolert, kontakten har gått fra redaksjonen til leserne mens kontakten den andre veien har vært for dårlig. Bare ved at For Vietnam blir diskutert blant leserne og at resultatet av slike diskusjoner blir formidlet videre til andre lesere og – ikke minst viktig – redaksjonen, kan vi dra riktig nytte av erfaringene slik at viktige feil kan rettes og gode sider ved bladet styrkes.

Derfor mener vi at lesernes mening bør få breiere plass i For Vietnam. For framtida vil vi opprette ei permanent leserbrev-spalte der vi særlig er takknemlige for konstruktiv kritikk av For Vietnam. Her følger de to første leserinnleggene. Vi er svært takknemlige for disse. Vi mener det er en god begynnelse.

Tromsø 25/10 – 70

Til redaksjonen i »For Vietnam».

Først av alt vil jeg takke for et stadig bedre blad, som får større og større utbredelse her i Tromsø. Under uka her i byen solgte f.eks. undertegnede 19 FV på ca. 60 husstander!

Men til saken. Jeg har i et par år drevet med lyrikk o. l. og har bl. a. fått trykt en

del søppel i sosialdemokratiets Nordlys.

Nå i vår ble marxismen-leninismen også mitt kart og kompass, og siden da har jeg deltatt i studier, praktisk revolusjonært og anti-imperialistisk arbeid. Skriveriene er nå bare en liten del av det politiske arbeidet jeg driver med, men produksjonen er der.

Blant mye annet rart har jeg skrevet et dikt om Vietnamkrigen, som har ligget i redaksjonen i NORDLYS i ca. en mnd. Det tyder på at diktet er ganske bra, og at det har et klart anti-imperialistisk innhold!

Ned med USA-imperialismen!

Leve det revolusjonære folket i Vietnam!

Anti-imperialist, Tromsø.

Til redaksjonen.

I det siste nummeret av For Vietnam (3/70) var det mange meget gode artikler. Særlig synes jeg artikkelen om djeveløya Con Song var avslørende for hvordan USA-imperialismen virker i praksis. Jeg har lenge visst at imperialistene er fæle, men at de bruker nazi-metoder mot uskyldige folk og stenger dem inne i små tigerbur har jeg ikke kjent noe til før jeg leste dette nummeret av bladet. Slike konkrete eksempler på hva Saigon-juntaen og amerikanerne i Vietnam virkelig står for, bidrar til å få nordmenn til å skjønne hva imperialismen egentlig innebærer.

Yrkesskoleelev.

En sang om Vietnam.

Den amerikanske ørna fløy
og så over sitt rike.
Da tenkte den: Er her stort nok,
for ørna uten like?

Den strekte sine vinger ut
og fløy rundt hele verden.
Den bygget reder overalt
og ingen stoppet ferden.

Og alle fugler på vår jord
de skålv av frykt og sinne
Men spurvene i Vietnam
sa: "Vårt land skal vi vinne!"

Og ørna lettet trygg og sterk:
"De spurver skal jeg kverke!
For Standard Oil og fedreland
for dollaren den sterke!"

Men akk, der tok nok ørna feil,
i ti år har den slåss nå
Og bak hver spurv den bet ihjel,
stod ti klar til å gå på,

Ei ørn har ingen herskerrett
av ørner finns kun få.
Om den er russer amerikansk,
hva er vel det mot fugler små?

Så reis opp du den holder fast,
det gjelder hjem og brød!
Mot mangemå selv ørn gi tapt,
du er ei fri før den er død!

SPØRSMÅL TIL STUDIER AV FV.

»For Vietnam» er ikke bare et blad som leses, men også et blad som kan brukes. Ved å studere »For Vietnam» alene eller når en er flere sammen, kan en lære mer om Vietnam og imperialismen, videre kan en spre bladet til kjente, på skolen, arbeidsplassen, i militærforlegninga eller på stands og ved dørsalg. På denne måten kan en gjøre noe konkret og aktivt for å spre bedre kjennskap til det vietnamesiske folkets frigjøringskamp, og dermed legge grunnlaget for et organisert Vietnam-arbeide eller for å bedre FNL-gruppas arbeide.

Det er en ting som er særlig viktig, nemlig å forklare hvordan USA-imperialismen også rammer oss i Norge. Da vil vi bedre forstå hvorfor Vietnams folk trenger vår solidaritet og at vi har en felles fiende. »For Vietnam» vil prøve å gi leserne eksempler på dette. Derfor er det også viktig å sende inn kommentarer til »For Vietnam» om hva som er bra i bladet og hva som mangler eller kan rettes på. Studiene av »For Vietnam» kan gi et grunnlag for dette, men det viktigste er om studiene fører til at en bestiller flere blader og sprer dem videre.

1. Det anti-imperialistiske arbeidet har utvikla seg gjennom stadige politiske kamper. Trekk fram eksempler på dette. For de som driver aktivt i Vietnamarbeid, kan det være nyttig å diskutere eksempler fra den lokale FNL-gruppas egen historie.

2. a) Diskuter ut ifra FNL's historie og hva de har oppnådd, hva som gjør PRR's 8 pkt. forslag for fred realistisk.

b) Diskuter Nixon's 5 pkt. forslag »for fred» i forhold til PRR's 8 pkt. forslag og det som står i USA nå.

3. Finn eksempler på hvordan EEC forsterker den imperialistiske utbyttinga og undertrykkinga både av folket i u-landa og av oss her i Norge.

4. Hvorfor er det nødvendig å bekjempe Green Berets? Hva kan du gjøre på hjemstedet ditt hvis filmen blir satt opp?

5. Hva kan vi gjøre for å styrke:

a) For Vietnam?

b) Vietnam-arbeidet på hjemstedet?

c) Det anti-imperialistiske arbeidet i Norge?

PALESTINA – KOMITEEN

Den 29. september ble *Palestina-komiteen i Norge* danna av progressive anti-imperialister og palestinske flyktninger, for å støtte opp om det palestinske folkets frigjøringskamp.

Den ensidige pro-israelske propagandaen folk har fått gjennom pressa og NRK, gjør at kunnskapene om Palestina-konflikten er små. Spredning av komiteens avis *Fritt Palestina* og interne studie-sirkler er derfor de nærmeste oppgavene.

Palestinakomiteen er som Solkom bygd opp som en enhetsfront. Dette innebærer oppslutning om konkrete minimumsparoler der medlemmene står som enkeltpersoner og ikke som utsendinger fra politiske organisasjoner.

Solkom hilser med glede denne tilveksten til det anti-imperialistiske arbeidet i Norge. Formann i Palestinakomiteen er Finn Sjøe. Adressen er Boks 107, Blindern, Oslo 3.

Støtt Solkom – kjøp matriell

Kjøp FNL-merker. Gi til dine kamerater.
Kr. 1,- pr stk. Se bestillingslista.

Klipp ut Klipp ut
Send meg så raskt som mulig pr. postopp-
krav:

- ...stk. FNL-oblater a kr. 0,20.
- ...stk. Frigjøringsfondplakat a kr. 1,-.
- ...stk. Ho Chi Minh-plakat a kr. 3,-.
- ...stk. Freedom Singers 1970 a kr. 35,-.
- ...stk. FNL-merker a kr. 1,-.
- ...stk. Studiesirkel trinn I a kr. 4,-.
- ...stk. Studiesirkel trinn II a kr. 5,-.
- ...stk. For Vietnam 1/68 a kr. 1,-.
- ...stk. For Vietnam 2/68 a kr. 1,-.
- ...stk. For Vietnam 3/68 a kr. 1,-.
- ...stk. For Vietnam 4/68 a kr. 1,-.
- ...stk. For Vietnam 1/69 a kr. 1,-.
- ...stk. For Vietnam 2/69 a kr. 1,-.
- ...stk. FV spesialnr. 1/69 a kr. 1,-.
- ...stk. FV spesialnr. 2/69 a kr. 1,-.
- ...stk. For Vietnam 3/69 a kr. 1,50.
- ...stk. For Vietnam 1/70 a kr. 1,50.
- ...stk. For Vietnam 2/70 a kr. 1,50.
- ...stk. For Vietnam 3/70 a kr. 1,50.
- ...stk. For Vietnam 4/70 a kr. 1,50.

Navn:

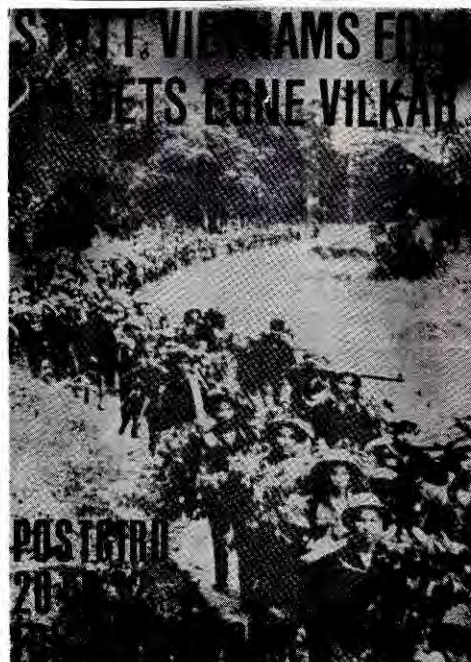
Adresse:

Send bestillingen til Solkom, Boks 558
Sentrum, Oslo 1.

NB! De som bestiller for under kr. 10,-
må betale oppkravspporten selv.

Kjøp Ho Chi Minh-plakaten. Trykt i
sort. Størrelse 40X60 cm. Pris kr. 3,- pr.
stk. Se bestillingslista.

Kjøp Frigjøringsfondplakater. Trykt i
sort og rødt. Størrelse 20X40 cm. Pris
kr. 1,- pr. stk. Se bestillingslista.

Viktige artikler som har stått i tidligere
numre av »For Vietnam»:

FV 1/68 »Vårt hat blir til energi» – om
oppbyggingen av Republikken
Nord-Vietnam.

FV 2/68 Det frie Vietnam – om de
frigjorte områder i Sør-Vietnam.

Vietnam og den amerikanske
imperialismen av Bo Gustavs-
son.

FREEDOM SINGERS 70

Sida A:

1. Wall Street
2. Å Sentab å ja
3. Visan om Gunnar Myrdal
4. Vårt Sagoland
5. Rövarvisan
6. Vi sår vårt ris
7. Visan om Ho Chi Minh

Sida B:

1. Befria Södern
2. Bläckfisken
3. Hur ser friheten ut?
4. Visa om Olof Palme
5. Kafferepet
6. En liten quisling
7. Richard Dollarhjarta
8. CIA-visan

Ny FREEDOM SINGERS 1970. LP-plate
med anti-imperialistiske sanger. Til salgs
for kr. 35,- pr. stk. Se bestillingslista.

Fra Tet-offensiven i Sør-Viet-
nam.

FV 3/68 Ny fase i FNL's kamp – etter
Tet-offensiven.

FV 4/68 Politiet, rettsvesenet og Viet-
nam-demonstrantene.
USA-imperialismen – koloss på
leirfötter.

FV 1/69 Norge, NATO og Vietnam

FV 2/69 USA-imperialismen øker sin inn-
flytelse i Norge.

FV 3/69 FNL – ni år i kamp og seier.

Om enhetsfronten i Vietnam og
Norge

USA og Sovjet går sammen mot
Sørøst-Asias folk.

FV 1/69 SPESIALNUMMER – om
folkekrigen

FV 2/69 SPESIALNUMMER – om
NATO

FV 1/70 Hva skjedde i Hue?

Thailand – nytt stormsenter

Japan – en juniorpartner.

FV 2/70 Når Nixon utvider krigen, »be-
klager» Borten og samtykker.

USA invaderer Kambodsja (flere
artikler)

USA-imperialismens folkemord
– en dokumentasjon

Imperialisme betyr krig – om
imperialisme.

FV 3/70 Hva er Saigon-juntaen? (flere
artikler)

Norge og Saigon-juntaen (flere
artikler)

Beredskapslovene

Hvem kjemper i Kambodsja?

Kjøp tidligere numre av For Vietnam.
Se bestillingsliste.

SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

Solidaritetskomiteen for Vietnam ble stifta i 1965 for å få organisert arbeidet til støtte for Vietnams folk. På landsmøtet i 1967 ble det slått fast at det var enkeltmedlemmene, aktivistene, som skulle bestemme den politiske linja. Solkom skulle ikke være noen byråkratisk og tungrodd organisasjon som ble hemma av partitaktiske hensyn i de organisasjonene som var med.

Nødvendigheten av å bryte med ei holdningsløs »fred for enhver pris» linje og å gå over til ei klar anti-imperialistisk linje ble også fastslått.

MEDLEMSKAP I SOLKOM

Medlemskap i Solkom betyr at en slutter seg til de 4 hovedparolene:

1. USA ut av Vietnam!
2. Støtt Vietnams folk på dets egne vilkår!
3. Bekjemp USA-imperialismen!
4. NATO ut av Norge!

På Solkoms landsmøte i juni i år ble det vedtatt et nytt program for fronten. Landsmøte avholdes hvert år. Landsmøtorepresentantene som kommer fra hele landet, velger et landsstyre som er samla i Oslo. Dets oppgave er å lede Solkom fram til neste landsmøte. I juni 1970 hadde Solkom lokale grupper og kontakter 67 steder.

FOR VIETNAM

For Vietnam er Solkoms eksterne organ. Bladet inne-

holder artikler om utviklinga i Vietnam, den anti-imperialistiske kampen andre steder, artikler om imperialismen og stoff fra de anti-imperialistiske hendingene i Norge. Salget av For Vietnam betyr også ei økonomisk støtte til Vietnam-arbeidet i Norge. Opplaget er omlag 15 000. Tegn abonnement på pg. 20 83 13. Det koster kr. 15 pr. år.

FRIGJØRINGSFONDET

Solkom har to viktige oppgaver: å gi politisk og økonomisk støtte til Vietnams folk. Skal en gi helhjertet materiell støtte i Norge, er det ved å gi bidrag til Frigjøringsfondet. Derfra går pengene til PRR uavkorta og uten vilkår. De overføres til PRR's informasjonskontor. Under Vietnamuka i april ble en representant for PRR overrakt 50 000 kroner fra Frigjøringsfondet. Støtt Vietnams folk på dets egne vilkår – Frigjøringsfondet pg. 20 50 32, Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

ANDRE AKTIVITETER

De lokale FNL-gruppene driver studiesirkler om Vietnam. De arrangerer møter, sprer løpesedler, plakater, brev og jakkemerker. Solkom sentralt har også ei teatergruppe, filmer og blad fra Vietnam på engelsk. Den som vil vite mer om Solkom kan skrive inn og få vår presentasjonsbrosjyre eller henvende seg til den som er kontakt på hjemstedet. Solidaritetskomiteen for Vietnam, boks 558, Oslo Sentrum, tlf. 20 76 84, pg. 20 29 81.

Gå med i Vietnam-arbeidet

ANDEBU
Karin Abrahamsen,
Baurginrød, Høyfjord.

ARENDAL
Gunnar Danielsen,
Vollene 4.

BERGEN
FNL-gruppene i Bergen,
Boks 2827.

BJUGN/ØRLANDET
Halvard Gomo,
Fosen gymnas,
7160 Bjugn.

BÆRUM
Lisbeth Hansen,
Brognedraget 16,
1347 Hasle

Blindern FNL-gruppe,
Postboks 63 Blindern,
Oslo 3

BØ I TELEMARK
Anders Rodum,
Bø gymnas

DOKKA
Kari Blien,
c/o Harald Ødegården,
Hensrudfallet.

DRAMMEN
Petter Øijord,
Borgar Steinseths vei 7.

DRØBAK
Morten Larsen,
Sørenskriver Ellefsens vei 5.

FANA
Nils Tore Lund,
Boks 96, 5043 Høp.

FARSTAD
Terje Grytten,
Hustad Leir, 6444 Farstad.

FARSUND
Geir Bugge Olsen,
Kjørrefjord.

FAUSKE
Jon Midtgård,
8275 Storfjord i Rysfjord.

FLORØ
Magnar Falkenstein,
Boks 754 Havneneset.

FREDRIKSTAD
Fredrikstad FNL-gruppe,
Glemmen gt. 1.

GJØVIK
Bjørn H. Sætheren,
Vesleengvn. 19.

HALDEN
Bjørn Andreassen,
Bravn. 37.

HAMAR
May Britt Rønning,
Boks 269.

HAMMERFEST
Vilfred Bjørness,
Sykehuset.

HARSTAD
Tore Hoel
Boks 371.

HETLAND
John Steinar Svendsen,
Leif Dietrichssons gt. 14 A.

HORTEN
Tore Hagen,
Bromjordet 6.

HONNINGSVÅG
Geir Gabrielsen,
Prestabakkvn. 5.

HØYANGER
Bjørn Vike,
5900 Høyanger.

KONGSBERG
Veslemøy Fjerdingstad,
Masovnn. 18.

KRAGERØ
Ole Anre Engrav,
3768 Vadfoss.

KRISTIANSAND S
Egil Engeland,
Rådhusgt. 36.

KRISTIANSUND N
Einar Ødegård,
Ivar Aasens gt. 16.

LILLEHAMMER
Henrik Lambine,
Boks 105.

LILLESTRØM
Bente Løvås,
Nesgt. 24.

MODUM
Rolf Sundet,
3340 Åmot, Modum.

MOLDE
Roy Martinsen,
Mikkelv. 10 A.

MOSJØEN
Harald Mortensen,
8662 Halsøy.

MOSS
Jan Willadsen,
Rønningen 10.

NESNA
Alf-Dagfinn Vassås,
Nesna off. lærerskole

NOTODDEN
Magne Fleitscher,
Statens lærerskole i forming

OSLO
FNL-gruppene i Oslo,
Boks 558 Sentrum, Oslo 1.

OPPEGÅRD
Eyolf Brodal,
Korgvn. 14, 1412 Sofiemyr.

PORSGRUNN
Helge Møland,
Vikingvn. 27, 3920 Eidanger.

RANA
Guri Alterskjær,
Sentralbiblioteket, 8600 Mo.

RINGERIKE
Per Vangli,
Kirkegt. 11, 3500 Hønefoss

ROA
Stein Buan,
2740 Roa

RØROS
Rune Vintervold,
Ellensveits.

SANDNESSJØEN
Frank Marstokk,
c/o Gunnar Nilsen,
Sjøberggt. 24.

SARPSBORG
Josef Jørgensen,
St. Mariest. 5.

SKIEN
Arne Hagen,
Boks 335, 3701 Skien.

SOGNDAL
Jan-Erik Eide,
Hybelhuset, 5800 Sogndal.

STAVANGER
Stavanger FNL-gruppe,
Skagen 35.

STEINKJER
Tom Arnesen,
Einarnv. 4.

STORD
Kjell Innvær,
Sør-Al, Kantina,
5460 Husnes.

STYRKESNES
Nikolai Alstadseter,
8222 Styrkesnes.

SVOLVÆR
Kåre Andresen,
c/o Aslaug Krystad,
Sivert Nilsens gt.

TINGVOLL
Kjetil Rørstad, Tingvoll gymnas,
6630 Tingvoll.

TROMSØ
Halvard Johnsen,
Paul Figneschous v. 7.

TRONDHEIM
Trondheim FNL-grupper,
Boks 2844.

VAKSAL
Kaj Ove Hatlestad,
Boks 19,
5273 Stanghelle.

VÅAEN
Henning Bøgh,
5451 Vælen.

VARDØ
Torbjørn Martinsen,
Boks 86.

VOLDA
Nils Arve Engeseth,
Volda gymnas.

VOSS
Brit Hjerltnes,
Voss gymnas.

VÅGSBYGD
Astri Holm, Agder folke-
høgskole, 4620 Vågsbygd.

ØYSTESE
Olav Harøy, gymnaset

ALESUND
Nils Ervik,
Boks 1025.

ALVIK
Henrik Ramstad,
5614 Alvik.

for vietnam

Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

For Vietnam utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam. Et årsabonnement koster kr.15,- og kan betales inn over postgiro nr. 20 83 13. Merk talongen hva beløpet gjelder.

Abonnement gjelder også andre trykksaker som Solidaritetskomiteen gir ut. Alt materiell kan bestilles fra Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

Red. og ansv. utgiver: H. Leonhardsen.
Redaksjonens adresse er: Boks 558,
Sentrum Oslo 1.

INNHold

Leder.....	s. 3
FNL 10 år.....	s. 4
Det frie Sør-Vietnam.....	s. 5
Intervju med Phan Hoi	s. 6
PRR's fredsforslag.....	s. 8
Nixon's fredsløff.....	s.11
Solkom 5 år.....	s.12
Aktivisten.....	s.14
FNL i Norge.....	s.15
Fotoutstillinga.....	s.17
Sør-Øst Asia NÅ.....	s.18
USA nå.....	s. 21
Verdensbanken.....	s.22
EEC.....	s.24
Green Berets.....	s. 26
Politiregistrering.....	s.28
Brev til redaksjonen.....	s.29
Studier av For Vietnam.....	s.29
Støtt Solkom - kjøp materiell	.30
Gå med i Vietnam-arbeidet...	s.31

Frigjøringsfondet
pg 20 50 32

BOKS 558, SENTRUM, OSLO 1.

HITTIL I 1970 SAMLA INN KR. 37.889,-
IALT ER DET SAMLA INN KR.114.000,-